

EXPEDICE
L'BOREC

25.7. - 4.8.2000

Teoretická příprava Expedice L´Borec´00 se soustředila na červnový valmezácký festival Špalíček 2000, konkrétně na koncert Mňágy & Žďorp. Podle toho taky vypadala. V podmínkách pro domluvu tak významné akce naprosto nevyhovujících se naštěstí podařilo vyřešit nejzásadnější otázky.

Bylo vytvořeno logo expedice, domluvena doprava, stanoveno datum trvání, čas a místo začátku a velmi neurčitě formulovány její cíle. Za ty si expedice kladla: 1.Nikam se nehonit, 2.Putování po Laborecké vrchovině si především užít, 3.Setkat se vůbec na srazu.

Praktická příprava už probíhala naprosto individuálně (pokud vůbec probíhala) a ve většině případů byla ukončena s posledním akordem červnového koncertu.

Toto dílko je necenzurovaným přepisem našeho letního expedičního deníku, na jehož psaní se podíleli všichni členové expedice: Body, Šebík (Valmez), Tarzan (Bynina), Brouk, Upírek (Vsetín) a Jenda (Velká Lhota).

Přejeme příjemné počtení

CESTA NA SRAZ

Datum a místo našeho setkání bylo určeno takto: 25.7.2000 ve 20:30 na vlakovém nádraží v Medzilaborcích. Určený čas neměl žádný hlubší smysl. Byl to kompromis, výsledek sporu, zda se potkáme ve 20:00 či ve 21:00. Způsob dopravy byl individuální, tudíž všichni zvolili přepravu stopem s výpomocí vlakové a autobusové dopravy. Na cestu se měl každý vydat podle svého uvážení, ale tak, aby byl na místě VČAS! Pohrůžka mající motivovat ke splnění této podmínky zněla: „Na nikoho se nečeká!“

24. 7.2000 (pondělí)

/Tarzan/

Po tom, co jsem přespal blízko Šebíkova domu (v křoví), jsem vyšel na stopa – výpadovka na Rožnov. Asi po 20 min. jsem chytil chlapa v oktávii – ten jel do Žiliny.

Před 12.00 hodinou jsem byl v Žilině. V Žilině jsem byl celé odpoledne, potkal jsem tam nějaké dva maníky, co jeli stopem do Košic. S těmi jsem jel asi 20 km stopem. Stopem jsem dojel před Martin, do Martina jsem došel pěšky.

Večer jsem šel na benzínku a tam jsem se potkal s Boudym a Broukem. Potom co jsme ještě chvíli stopovali, jsme šli spát do křoví, co bylo v kukuřici.

(Š: Záživnost „některých“ zápisů z cesty mírně pokulhává. Za přečtení ale rozhodně stojí.

Bd: V těchto osmi větách se pětkrát vyskytuje slabika stop.)

T: „Bysme mohli mít jedno triko na všechny expedice. Vždycky bychom tam jenom něco přikreslili.“

Br: „To jo, by vypadaly jak tvoje gatě.“

T: „Ááá.....večer si udělám široké nudle. Jo. A...pozítří kolínka. Budu to pěkně střídat, ať to nemám jednotvárné.“

T: „Já bych pojed.....Stejně není co dělat.“

/Body/

Vlakem jsem se dopravil do Vsetína a bez zaváhání zašel Sychrov 77. Tam jsem byl přivítán, nakrmen a napojen. Vyslechl jsem velmi emotivní proslov pí. Konvičkové k jejímu synovi.

Takřka kompletní rodina K. + já se naskládala do auta a vyrazila směr Makov. Tam jsme osiřeli a začali stopovat. Po chvíli se opět objevili K. i s autem a nějakým pánem, který nás měl dovézt do Žiliny. Po trapasu na celnici, kdy jsem paní na oddělení cizinecké policie podal pas se 100 Sk, která s úsměvem a slovy „Aha, slnko svieti“, nás poslala pryč, jsme byli na Slovensku.

Do Žiliny jsme dojeli na paletách cementu. Vymotali jsme se na dálnici na Martin, kde jsme zkysli asi na 3,5 hod. Prošlo kolem několik Čechů, od jednoho jsme vyžebrali papír na cedulky. Nakonec nám zastavil červený forman. Ten nás zavezl za Martin k benzínce SLOVNAFT. Už se blížil soumrak. K našemu velkému veselí se z přicházející postavy vyklubal Tarzan. Večer už nikdo nezastavil, a tak pro nás den skončil v křoví na kraji kukuřičného pole.

Br: „Jaké je to měřítko? Jedna ku tisícům? Ne, jedna ku tisíci tisícům!“

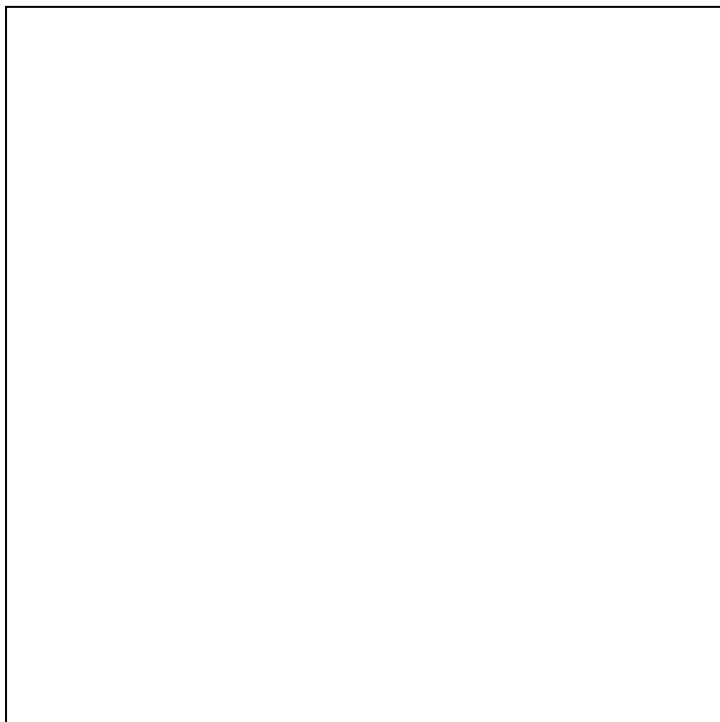
Bd: „To je milión.“

Br: „Aha.“

/Šebík/

Verča má na noze brusli. Ani ne tak brusli, jako dlahu, co ji připomíná. Dnes v 11.00 zjistila, že nemůže jet. Supr trupr, fakt pěkně nám to začíná. Upírek jako správná sestra chtěla sdílet její utrpení s ní, ale já jako správný bratr jsem ji z toho sesterství vyléčil. Trochu to ale trvalo a tak jsme na stopu na Vsetíně stáli až ve 20.00 (*Zpráva, že holky nejedou se ke mně dostala dost pozdě. Nechtěl jsem ale dopustit, aby Upírek zůstala doma kvůli tomu, že nejede Verča. Pro morálku a hygienu expedice by to mělo nedozírné následky. Zpozdil jsem tedy svůj odjezd a s Upírkem vytvořil stopovací tým*). Potkali jsme Hanču (*vsetínská skautka a olomoucká studentka práv*), která nám chtěla pomoci, ale nedařilo se jí. Náš první stop nás

dovezl 3 km do Ústí. Slibný začátek. Náš druhý stop nás dovezl 7 km do Val. Polanky. Fakt slibné. Další stop nás vzal 8 km do Horního Lidče. Naprostá tma. Raději jsme ani

neodhadovali, kdy touto rychlostí dojedeme do Medzilaborců. Další stop nás vzal naštěstí dál a to „až“ k Dubnici n. V. Neměl jsem podepsaný pas. Chybíčka.

U Dubnice jsme stopovali už neúspěšně a dlouho. Nemáme hodinky. Tak jsme šli hledat fleka na spaní. Upírkovi se nelíbily smrčky na travnaté ploše u křižovatky mezi paneláky. Tak jsme prošli celou Dubnicí a na jejím konci chytli chlápka, co nás vzal pár kilometrů za hlavu. Tam už jsme to zabalili (*dědina Košeca*). Bylo půl druhé. Ubytovali jsme se v remízku mezi poli a kecali. Upírka cesta zmohla, protože pořád nesmyslně plkala něco o tom, že jede jenom na 5 dnů. No, to zrovna. A kdo bude prát, vařit, uklízet, zašívát, umývat, nosit a

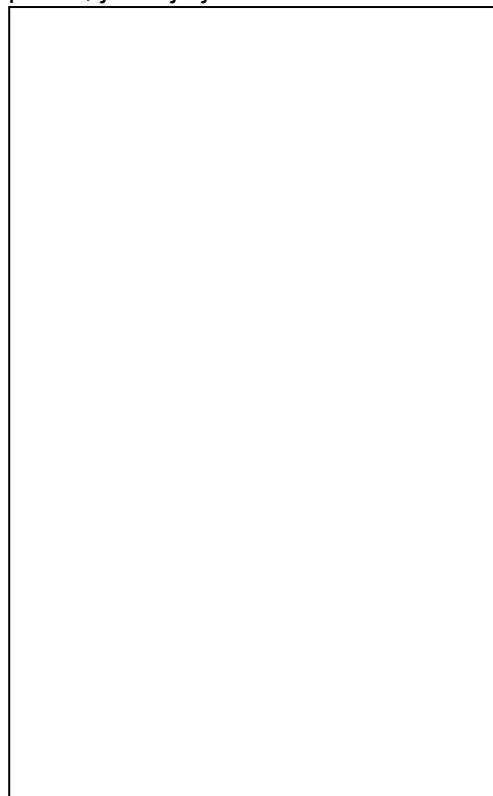
děkovat? Ona to naštěstí časem pochopí, že je velmi nepostradatelná a hlavně nezastupitelná. Ostatně, mám její pas.

/Jenda/

V tu dobu, kdy už Tarzan, Body a Brouk byli na cestě a stopovali, jsem já ještě vesele doma pracoval a nevěděl o ničem. Myslel jsem si, že Šebík mně po návratu z tábora zavolá, abych se dozvěděl např.: kterým vlakem v úterý jedeme, co si mám vzít s sebou, jestli si mám vyměnit peníze atp. Jenže nikdo od soboty nevolal. No – a jak už bylo pondělí odpoledne, tak začínám být trochu nervózní. Jedu se podívat do Valašského Meziříčí. Stavuji se do obchodu za paní „Šebíkovou“ a ptám se jí, zda je Šebík doma. Značně o tom pochybuje ale říká, že tam zkusí zavolat. Čistě náhodou zastihnu Šebíka doma, takže si s ním jdu promluvit po telefonu. Šebík mě ještě seřve: „Co plašíš?!“, ale já mu v klidu říkám, že bych byl velmi rád, kdybych se o té cestě něco dozvěděl. Alespoň kde se máme setkat. Šebík: „Ty to nevíš?“ Odpovídám: „Nevím!“ Šebík: „Fakt ne?“, já říkám: „fuck you!“

Takže teprve kolem čtvrté hodiny odpoledne 24. 7. 2000 se (a to ještě čistě náhodou, jelikož Šebík už měl být na cestě) dovídám, že sraz je v Medzilaborcích ve 20,30 hod. 25. 7. 2000. TAK TO JE FAJN.

Já mám ještě do dnešního večera hodně práce, takže v pondělí rozhodně nevyjedu.

Shrnutí: První noc na cestě na východ strávili Body, Brouk a Tarzan u Martina, Šebík s Upírkem u Ilavy a Jenda na Velké Lhotě.

25.7.2000 (úterý)

/Jenda/

Vstávám ve 4 hod. ráno a dostávám se z naší malé vesnice – Velká Lhota – autobusem do Rožnova p. R. Zde jdu na stopa k Eroplánu. V 6 hodin mi zastavuje první stop (pohraniční policajt) a veze mě na Slovensko. V blahé naději doufám, že jede minimálně do Žiliny nebo třeba až do Košic. Když se ho ptám, tak dostávám odpověď: „Jedu do Makova“. Co se dá dělat. V Makově vysedám o půl sedmé. Jdu pěšky směrem do Žiliny, ale je to do kopce a samé zatáčky – tu těžko někdo zastaví. Ale přesto, asi tak po dvou po třech, kilometrech zastavuje felicie – chlap jede do práce. Radostně se ptám: „Do Žiliny?“ a on mi radostně odpovídá: „Áno, do Bytče!“ Jo, jo – v Bytči přecházím most přes Váh a dostávám se na hlavní z Bratislavy do Žiliny a Košic (E 50) (18).

Tam mi zastavuje Citroen Berlingo – nějaký podnikatel s drogerií. S ním se dostávám až do Martina. Zde jsem po 8.

krásné místo na stopování,
asi tak 300 m před
už ale na stop čekal
hodinu a ruka mě pomalu
někoho poprosit na

**Noční cyklisté na stopujícího
Šebíka a Upírka: „Jéé,
děvky.“**

hodině ranní. Nacházím
těsně za výjezdem z Martina,
benzínkou Slovnaft. Zde jsem
poměrně dlouho. Čekám
bolí. Chci to už zabalit a jít
benzínku, ale v tom začne

jedno auto, co mě předtím přejelo bez povšimnutí, couvat od benzínky. Poslední model Renaultu 19 – taková mladá dvojice z Olomouce (hlavně ta slečna byla pěkná). Svezli mě do Ružomberku (dál jsem ani nechtěl, protože končili někde na té dálnici kolem Liptovské Mary a tam bych nic nestopnul). (*Bd: Aniž by si toho někdo z nás všiml, v tomto okamžiku předběhl Jenda polovinu expedice L' borec a „ujal se vedení“. Kdyby na tu benzínku opravdu přišel, potkal by tam Brouka, Tarzana a mě.*)

V Ružomberku to bylo ale zabitě, a tak když už jsem čekal přes dvě hodiny – mě to přestalo bavit a šel jsem na vlak. Bylo mi líto ztratit tolik času na jednom místě. Z toho důvodu si z Ružomberku do Propadu pomáhám vlakem. Z Ružomberku odjíždím o půl dvanácté.

V Popradu jdu přes dva kilometry na výpadovku a zde se mi podaří do čtvrt hodiny chytnout starou Škodu 105 L (mladá slovenská dvojice). Vezou mě až do Levoče. Z Levoče zase ujdu tak 3 kilometry a na takovém horizontku mi zastavil Peugeot 306 – sedan (starší) – byl to nějaký chlap, který jel do Košic na služební cestu. Káži si zastavit v Prešově. Jsem zde v 15:15. Jdu se dívat na vlak, ale zdá se mi, že se docela daří stopovat, a tak místní dopravou jedu za město a vydávám se po čtyřproudovce směrem na východ, ale tato cesta je šílená.

Jenda po dojezdu do Medzilaborec aneb pokus o nehybné stání na jedné kolejnici.

Je to úplně rovná cesta a auta tam jezdí minimálně ve stovce. (Pozn.: Podléhám stopařské depresi.) Přecházím celou cestu pěšky až do Kapušan (asi 8 km) a zde okamžitě nastupuju do autobusu směřujícího na Svidník. (Pozn.: jsem unavený, zmožený, vyčerpaný a unadávaný na debilní motoristy.)

Do Svidníku přijíždím o půl sedmé (poslední dvě hodiny času). Prší a je šero. Nikdo nezastavuje – bojím se, že to nestihnu. Pak ale zastavuje stará odrbaná škodovka – ta mě dovezla do Stropkova. Zbývá už jen 32 km. Bere mě Dačia a nakonec už za tmy mě bere můj poslední devátý stop – Mazda 323. Přijíždím do Medzilaborců ve 20:52 hod. 25. 7. 2000, ale dle mého názoru tu nikdo není. Až další den zjišťuji, že jsem tu byl první.

(Bd: Jenda jako jediný je schopen velmi přesně a s radostí identifikovat vozidlo, jímž jede, a o tuto informaci obohatit čtenáře deníku.

Š: Jendovi se podařilo přejet stopem celé Slovensko na devět stopů za 15 hodin! O tom ale zbytek výpravy samozřejmě neměl ani zdání. Až na mě a Upírka nikdo nevěděl, že Jenda vyrážel až 25.7. ráno.)

/Tarzan/

Ráno jsem vstanul až po těch dvou (*po Bodym a Broukovi*) a šel jsem na stopa. Po nějaké chvíli jsem uprosil tři Slováky ve Felicii, no a ti mě vzali do Liptovského Mikuláše. Tam jsem ale neměl šanci nic stopnout, protože jsem byl na dálnici. Šel jsem pěšky asi 9 km. Naštvaný na ty blbě Slováky. Slezl jsem do nějaké důry k nádraží. Tam jsem zahrál s nějakýma dělníkama, co spravovali koleje, sedmu. Asi za 1/2 hodiny jsem jel vlakem do Liptovského Hrádku

Tam jsem si prachy Z Liptovského vlakem. Lístek jen do jel načerno.

Š při úvaze nad expedičním stravováním: „Budu jíst furt chleba-máslo, chleba-máslo, chleba-máslo.“
T: „Hmm. Tak to já budu mít pivo-chleba, pivo-chleba,.....
.....Vlastně pivo-pivo-pivo-pivo.“

načerno.
v bance vyměnil (peníze).
Hrádku jsem jel dál jsem si koupil, ale Popradu, dál jsem Vystoupil jsem ve

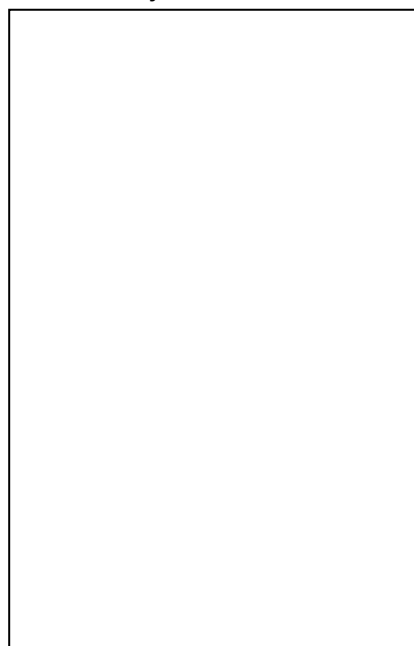
Spišské Nové Vsi, tam jsem hledal asi hodinu výpadovku. Po neúspěšném stopování jsem šel na vlak (bylo k večeru). Tam jsem si koupil lístek do Medzilaborců (157 km/154 Ks..... - *Š: Tarzan měl jistě na mysli „Sk“*). Ještě jsem dostal na nádraží pokutu (50Sk) za porušování veřejného pořádku a vyjel jsem. Cesta vlakem probíhala v pohodě (třikrát jsem přestupoval). V Medzilaborcích jsem byl asi ve 23:45. Tam jsem nikoho od nás nenašel. Tak jsem šel spát.

PS: Tento zápis píše v „Pomeszenie do kratkotrwalego przetrzymywania osób zatrzymanych“.(*viz dále*)

(Š: Jenda prý napsal na nádraží vzkaz, ale Tarzan si ho nevšiml. Kdyby se tam náhodou tenkrát potkali, jejich setkání by muselo probíhat velmi zajímavě, neboť se nikdy neviděli. Každý z nich spal ale sám v okolí nádraží a myslel si, že my ostatní jsme pravděpodobně skutečně na nikoho nečekali a vyrazili. Ale kdepak...)

/Šebík/

Ráno jsme čas pouze odhadovali. Pro tento den první stop nám trval v té důře hodně dlouho. Dojeli jsme jím do Považské Bystrice s pořádně ukecaným chlápkiem (nejvíc se bavil myšlenkami na M.Zemana) a tam u benzínky stopli katolického faráře – kluka, kterého byste tipovali na cokoliv jiného, jen ne na katolického faráře.

Vyklopeni jsme byli za Martinem u benzínky Slovnaft. Bylo asi poledne. To jsme nevěděli, kdo všechno už tam před náma stál (Š: *Je opravdu úžasná náhoda, že jsme na své cestě, třebaže v jiný čas, VŠICHNI stáli na stejném místě – u benzínky Slovnaft za Martinem. Body a Brouk večer 24.7., pak k nim dorazil Tarzan a 25.7. ráno Jenda a v poledne Upírek se mnou*). Pokecali jsme si se dvěma stopaři, co jedou asi 30km od Medzilaborec, se dvěma Poláky (půjčili jsme jim jehlu a nit a vyměnili si 10 zlotých) a s klukem, co už tam stál tři hodiny. Ve 13:50 jsme nasedli k chlápku, který spěchal, což nám velmi vyhovovalo; zvláště když občas spěchal 180km/hod. Bylo to úplně boží!!!

Zábavě neměl být konec, páč jsme byli vyloženi u Liptovského Mikuláše a v dále před námi stály dvě postavy. Léta mě poznamenala, a tak jsme díky nim poznal Bodyho a Brouka. Opravdu šťastné shledání. Stručně jsme si popsali dosavadní cestu a s Upírem jsem vyrazil po dálnici dál (Š: *Propočítali jsme si, že Tarzan je před námi. U Jendy jsme vzhledem k jeho pozdnímu vyrážení nevěřili, že to stihne. Navíc jsme nevěděli o tom, že by Jenda jezdil někdy stopem, takže jsme si mysleli, že přijede v klídku vlakem. To jsme byli na hrubém omylu, neboť tou dobou byl Jenda už asi o 100km dál na cestě do Prešova – viz dříve*). Po čase jsme chytili ávii, která nás kolem Tater, ty byly super, dovezla do Popradu.

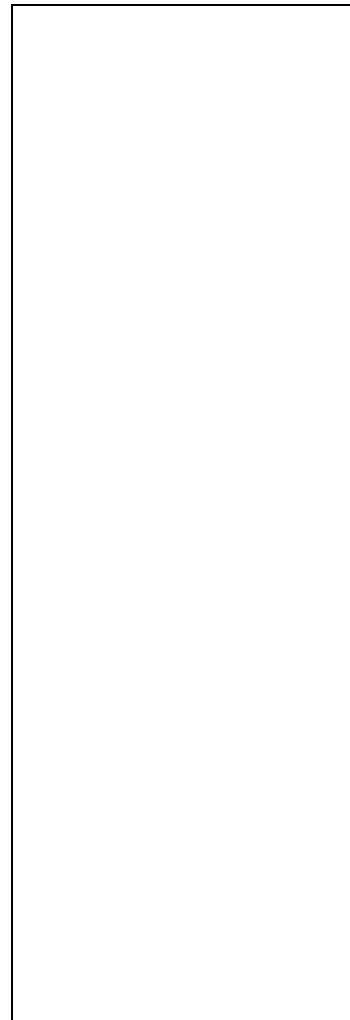
Nakoupili jsme v Bille (třeba kartáček...) a na vlakovém a autobusovém nádraží jsme zjistili, že těmito prostředky se do Medzilaborcí, přestože bylo 17hodin, dostaneme nejdřív ve 23:46. Vykulení jsme valili na stopa. A zase skoro dvě hodiny. Viděli jsme opět známé tváře: dva kluky z východu a ještě další tři lidi. Upír nakonec stopla tirák, který zastavil za křižovatkou, čímž vznikla menší kolona. Z Popradu jsme vyjeli asi v 19:20. Už to asi nestihnem.

Občas jsme jeli pomaleji, než by šel chodec. V Prešově jsme byli za tmy. Prošli jsme město skrze centrum, které bylo docela pěkné (22:00 tam „odbíjela“ hudba). Ptali jsme se asi 16-tiletého kluka na cestu na nádraží. Nevěděl (Š: *Chtěli jsme se pokusit ještě do M. dorazit, ale stopem by to už nešlo*). Ptali jsme se chlápka. Složitě vysvětlil cestu: „Furt rovno.“ Furt rovno jsme dosli asi v 22:10 na nádr a potklali se s Bodym a Broukem (!!!). Půl hodiny jsme spolu a s místním cigošem-filosofem vykecávali, pak nasedli do vlaku a jeli do Humenného. Dvě hodiny. Brouk zival, průvodčí nám nabízel odvoz (placený) do Medzilaborcí. Ignorovali jsme nabídku, Broukovo zívání se nedalo. Ke konci cesty jsme kvalitně dřímali.

V Humenném jsme si zabrali každý jeden jízdni pruh a šli (v 0:40) hledat nocleh. Docela to trvalo, ale nakonec jsme ulehli do altánku v mateřské školce. Předcházela tomu **NAPROSTO BOŽSKÁ TLAMA UPÍRKA ZE SVAHU POD ÚHLEM 45° DÍKY ROZVÁZANÝM TKANIČKÁM**. Málem se nás po zemi válelo víc (Š: *Upír pak měla docela solidně rozdrbané koleno a myslím, že ještě dnes se stále děsí plesové sezóny*). V altánku jsem se práskl do ramena a do hlavy a Brouk získal přezdívkou tygřík, protože vypadal při usínání jak debil.....resp. Jak tygřík (Š: *Na Broukově usínajícím obličejí totiž vytvářely stíny od trávy strašně směšné pruhy*). Bavili jsme se představou Jendy stepujícího od 20:30 v Medzilaborcích (Š: *Řehťali jsme se při uvědomění si jednoho dialogu s Jendou: J: „A v kolik tam mám být?“ Š: „20:30“ J: „A co když to nestihnou?“ Š: „To neexistuje – nestihnou-. Prostě tam musíš být tak, abys to stihnul. Na nikoho se nečeká...“*). Uslo se rychle a tvrdě.

Šebík na stopujícího Upírka: „Usmívej se!.....Ne na mě, na ně!!!“

Brouk na Šebíka: „Ty šmejde!!!-.....Co ti říkám šmejde, vždyť Šmejda byl náš oblíbený pes.“

/Body/

Den pro nás dle očekávání začal křovím na kraji kukuřičného pole. Tarzan nám dal náskok; když jsme vyrazili ke Slovnaftu, bylo 7.30. Nakonec byl úspěšnější a asertivně přesvědčil posádku nějakého vozidla, že bez něj nebudou kompletní. Nějaký kolega nám vyfoukl Renaulta před benzínkou (Š: *Což byl samozřejmě Jenda*). Já chodil žebrať k pumpě a Brouk stopoval. Měl větší štěstí a zastavilo mu červené MB. Jeho poměrně pohodový majitel (s partnerkou) nás vyložil v Kraľovanech. Tam jsme za mostem přes Oravu zase začali zkoušet. Ulovili jsme nějakého pána, který nás vyložil na benzince OMV v Ružomberku.

Žebřali jsme u pumpy, poměrně neúspěšně. Ve 14 hod. se střídala šichta na mytí oken a přišly hezčí holky. Někdy potom jsme uprosili manželský pár, aby nás zavezl do L. Mikuláše. Auto nebylo úplně fit, jednou jsme stáli na parkovišti kvůli chladiči, málem uvařili motor a na konečnou jsme dojeli z kopce bez motoru. Na dálnici do Popradu to vypadalo beznadějně, auta fičela kolem. Dvěma postavám v dálce jsem nevěnoval pozornost. Že je to Šebík a Upír jsem uvěřil, až když začali mávat. Zběžně nás informovali o zážitcích a pokračovali dál. Opět to bylo beznadějně. Vysvobodil nás bílý tranzit – už v něm byli 2 stopaři a v zápětí další 3. Celkem 7. Dostali jsme tip na muzeum, atd.

V Popradu jsme šli a šli až do první vesnice. Tam jsme rezignovaně stopovali. Až řidič tiráku toužící po občerstvení se stal obětí. Vezl cihly a šnečím tempem nás zavezl 11 km před Prešov. V průběhu jízdy vypršel limit 20:30. Těch 11 km jsme dojeli autobusem, přesunuli jsme se na vlakové nádraží a nebyli jsme potěšeni. Dle propočtů jsme byli jediní, kdo nedorazil. Sežrali jsme jídlo. Zkoušeli jsme telefonovat. ŠOK – přišel Šeba a Upírek. Po monologu jakéhosi Roma jsme nastoupili do vlaku a dojeli do Humenného. Tam jsme našli školku a altánek. Okamžitě jsem usnul.

(Bd: Už na nádraží v Prešově jsme velmi dobře bavili rozvíjením vizí o tom, že Jenda, ač vyrazil nejpozději, bude na místě jediný včas, nebo o tom, jak Jenda a Tarzan, kteří se ještě neznají, chodí kolem sebe na nádraží v Medzilaborcích, napíší nám každý vlastní vzkaz a vyrazí spát každý jinam. Připadalo nám to šílené a komické. Že je to všechno pravda, jsme nemohli tušit.)

Takže ideu, že se setkáme ve smluvené datum a smluvený čas na nádraží v Medzilaborcích, se nepodařilo zrealizovat. Zbývalo jen doufat, že se ještě vůbec setkáme, a že expedice neskončí dřív, než vůbec začne.

Kvarteto v altánku se chtělo dostat do Medzilaborcí a) stopem (Šebík a Upírek), b) vlakem (Body a Brouk).

1.den – 26.7.2000 (středa)

/Upírek/

Jako jediný zástupce něžného (milého, krásného, inteligentního, zábavného, silného, nejlepšího...) pohlaví v této expedici jsem byla drsnou metodou přinucena udělat zápis prvního dne do tohoto podivného deníku.

Tak tedy: Noc jsme přečkali v altánku v mateřské školce v Humenném. Body se již za ranních hodin odebral k vlaku a jel do Medzilaborec. Brouk šel na nádraží později a protože měl koupený lístek, čekal na vlak (Š: *V altánku tomu předcházela velmi pěkná scéna. Nevím proč, ale Brouk se MĚ*

ráno ptal, kdy jede vlak. Samozřejmě jsem neměl ani páru. K tomu jsem neměl ani hodinky, ale přesto jsem naprosto suverénně odpověděl: „Za šestnáct minut.“ Broukova reakce byla šokující nejenom pro mě. Posbíral věci a s nadáváním, že to chůzí nestihne, což by ve skutečnosti skutečně nestihl, a bude muset proto běžet, vyběhl z altánku směr nádraží. Jak jsme později zjistili, žádný vlak samozřejmě nejel a zpoceny Brouk pak čekal hodinu a půl na „další“). Šebík šel do města koupit mapu a já jsem osaměla. Jakmile se Šebík vrátil, stopli jsme auto a pak další a dojeli jsme do Medzilobrec (12 stopů, 39 hodin). (Bd: Nevím proč, ale připadá mi, že předcházející větou Upír pěkně provokuje.) Sice s nějakým zpožděním, ale byli jsme tam. Zanedlouho přijel i Brouk (Š: Trochu naštvaný) a expedice se sešla celá a relativně v pořádku (Š: Bylo skutečně štěstí, že jsme se setkali. Bylo už před polednem a Jenda, přesvědčený o tom, že jsme na něj nepočkali, byl rozhodnutý se vrátit!). Oficiálně ZAČÍNÁME!!!

Po náročném přemýšlení, kam se vydáme, se naše kroky odebraly k nejbližšímu obchodu. A abychom začali stylově, začli jsme hledat ceduli s nápisem Šariš (místní pivo), ale ať jsme hledali jak se dalo, nic. Naše žízňivé krky tedy nepohrdly ani Zlatým bažantem v baru Hubert. Žízeň sice přetrvávala dále, ale naše silná vůle zvítězila a pokračovali jsme v cestě na hranice. (Š: Naším prozatímním plánem bylo vyjít na hřeben na Slovensko-Polské hranice a pohřebení pokračovat na východ)

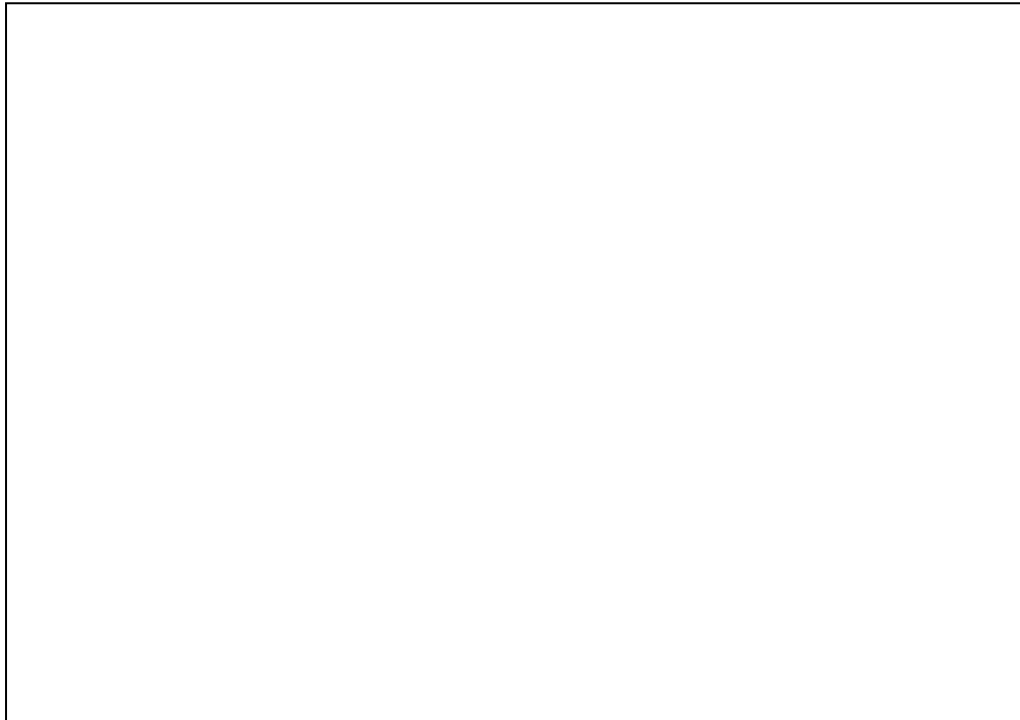
Nejprve jsme měli dojet do vesnice Palota, která byla asi 6 km od Mezdilobrec. Kolem autíčko. Jelikož mě uvidělo, okamžitě zastavilo a odvezlo nás (Skutečně to tak vypadalo.). Až později jsme si všimli, že to byl autobusek (!!! Stopli jsme autobus!). Došli jsme k tanku a zase

Servírka v baru Hubert: „Dáte si ešte niečo?“

T: „Zatím nie.“

se vyfotili. (Bd: Jakožto jediný člen expedice obdařený schopností číst azbuku jsem zjistil, že tank je památkem vojáků 4. ukrajinského frontu.) Následovala cesta k hranicím. Zastavili jsme se u budky, kde sídlil polský pohraničář. Pokoušeli jsme se s ním nějak domluvit, ale moc to nešlo. Něco jsme pochopili, ale něco ne. Poobědvali jsme a pak pokračovali směrem na východ, po hranicích, po hřebenu (Šebíkova poznámka v zápise zatímco Upírek někam odešla od psaní: Upíre dělej! Piš! Bodyho: No kdo má pořád čekat! Broukova: Neskutečná brzda ten Upír! Tarzanova: Nechod' se na nic ptát!)... hrozní, odporní, hnusní, sprostí, ..., ogaři. (Upírovi tento zápis totiž strašně trval a museli jsme do ní pořád drbat.)

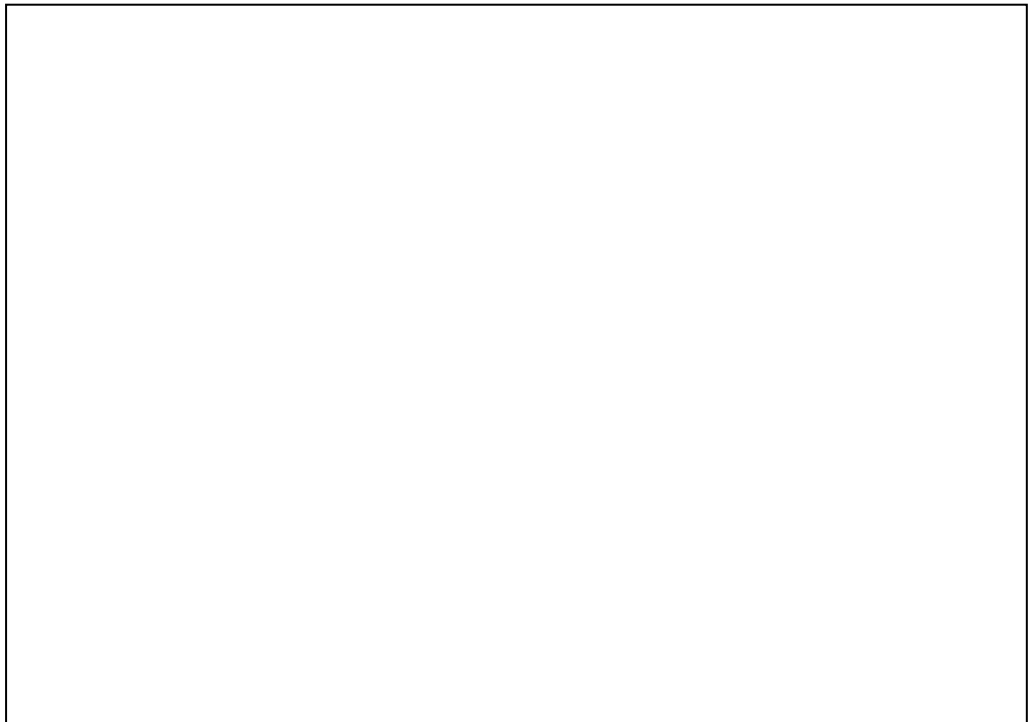
T při prohlížení ruského nápisu:
„To je psané azbucky.“

Celkem pohodovou cestičkou kolem buků jsme ušli nějaký ten kilometr. Ogaři se furt zastavovali, aby vzali okolo rostoucí hříby (které stejně později znehodnotili). Brouk neustále hledal brouky.

Tarzan se procházel bahnem a všichni ostatní měli své klasické připomínky. Začalo jemně poprchat, a

proto se ti „šikovní“ kluci rozhodli složit hlavy. Postavili (i když jim to dalo zabrat) přístřešky, které sotva držely. Tarzan si rozdělal oheň blízko svého přístřešku (skoro mu to shořelo). Opekli bedlu, která se celkem dala, ale mohlo to být lepší. Po

přečtení úvodního textu Karpatských her jsme šli spinkat. Tarzan se neustále bál medvědů, Broukovi smrděly nohy, Body psal deník, Jenda spal. Šebík chtěl spát.... a jenom já...

(Bd: Vzhledem k tomu, že jsem spal s Broukem pod jedním tropikem, musím upřesnit tento výčet činností. Broukovi nejen že smrděly nohy, ale hlavně prděl a vždy mě o tom informoval s dětinskou radostí.)

Br v přístřešku: „Body? Mám pro tebe smutnou zprávu.....PRDÍM!“

T: „Já si tady žeru
výbornou bedlu.“
Š: „Jo? Je dobrá?“
T: „Není.“

*Tarzan jako jediný
z nás neměl s sebou
pas. V plánu
expedice ale byla
návštěva Polska –
Národního parku*

T obutý na bosou nohu v sandálech prošel
téměř po kotníky bahnem. Zarmouceně si
prohlíží zaprasené nohy.
B: „To se budeš muset dneska do spacáku
vyzout, co?“

*Bieszczady. Bylo tedy rozhodnuto, že další
den budeme pokračovat jen kousek po hřebeni, než na něm narazíme na přechod do
Polska, a pak se na dva dny rozdělíme. Tarzan zůstane na Slovensku a my půjdeme do
Bieszczad. Tarzanovi to vůbec nevadilo (nechtěl mít problémy s pohraničnickama, kteří jsou
tu na to drsní), takže jsme návrh odklepli. Mapa, kterou jsme používali, nám zatím k užítku
nebyla, neboť jsme se nacházeli asi 3cm nad jejím horním okrajem a do mapy jsme teprve
směřovali.*

2.den – 27.7.2000 (čtvrtek)

/Brouk/

Tož toto byl den, který nám všem
utkví pěkně dlouho v paměti. Den
s velkým D. Ráno začalo pohodově.
Někteří aktivní jedinci zvyklí vstávat
brzo ráno, si to neodpustili ani
tentokrát. Jenda tedy údajně vstanul
okolo 5.00 a když zjistil, že není co
dojit, tak opět usnul. Pak se prý
probudil ještě párkrát, ale tohle nikoho
asi nezajímá. Okolo 10.30 jsem se
probudil já. Vzhůru už byl Body a
Jenda. O chvíli později se vzbudil
Tarzoš. Šeba s Upírkem ještě o něco
později. Venku foukalo a byly menší
přeháňky. Po obědo-snídani jsme se
vydali dál po hřebeni, přičemž jsme
žrali všudypřítomné maliny. Cestou
jsme potkali skupinku asi 6-ti Čechů,
kteří vyrazili z Medzilaborec před 7
dny (!!!). (Š: *Tou dobou jsme již byli
v mapě, ale taky jsme již dávno měli
narazit na onen hraniční přechod. A
stále nic. Byli jsme z toho docela
nervózní, nechápali jsme, jak je to
možné.*) Po pár minutách (20) od
setkání s Čechy jsme stanuli u
hraničního kamene č. 78. A tady to
všechno začalo. Dostali jsme skvělý
nápad přejít tady nelegálně hranici. A
tak jsme šli směr Polsko. (Š: *Ten
skvělý nápad byl zapříčiněn tím, že
nám došlo, proč jsme ještě stále*

*nenarazili na onen přechod. Bylo to tím, že přechod byl železniční a byl to tunel vedoucí skrz
hřeben! Stáli jsme tedy nad ním. Došlo na rozhodování: Bud' pokračovat dál na další
přechod, což bylo docela dost
daleko, nebo sejít na Slovensko do
údolí k tunelu, což se nám ale zase*

Br večer v přístřešku: „Teď se mi chce krásně spát.“

vůbec nechtělo. A tak přišel nápad třetí, jít do Polska tady; nelegálně, načerno, ačkoliv jsme věděli, že to není žádná sranda a Poláci tady berou hlídání hranice hodně vážně. Vězení nebo nějaká pokuta – to nás rozhodně nelákalo. Následovala delší výměna názorů, vážení pro a proti, domýšlení následků. Rozhodovali jsme se docela dlouho. Nakonec padlo rozhodnutí „Jít“. Bude vzrůšo.)

Po asi 100 m jsme se zastavili a chvíli váhali, jestli to stojí zato (*Upírek totiž řekla, že dva Vsetíňáci, co tu taky kdysi byli, sešli jednou z hřebenovky 50m, aby se jen na něco podívali, chytli je a platili 1000Kč (nebo Sk) pokutu!!!*). Nakonec padlo rozhodnutí dobýt Polsko stůj co stůj. Padaly zde hlášky typu: Do Polska nelegálně, z Polska legálně... atd. Asi nejvíc byl proti tomuto nápadu Tazran, který neměl pas.

Začalo pršet, všichni mají už sbalené přístřešky až na Šebíka s Upírkem. Š z přístřešku na ostatní moknoucí kolegy: „Chachááá!“

T: „Ty se moc nesměj, za chvíli se tam k vám napakujem.“

Š: „S tím se počítá. Jenom nevím, kolik se vás tu vejde.“

T: „No šest!“

Tož sme sešli bukovým lesem k potoku, kde jsme nabrali vodu a umyli si zuby – to abysme se líbili polským pohraničnickům. Pojedli jsme a vydali se dál. Prodírali jsme se křovím, travou, bahnem, prostě vším možným i nemožným. Najednou jsme uviděli asi 200 m od nás motorku. Pro jistotu jsme to střihli do lesa. Bylo to napínavé, cítili jsme se jak praví uprchlíci či převaděči. Vylezli jsme na kopec, kde jsme rozbaliли mapu a dohodli se, že vylezeme na protější kopec (*Š: Byli jsme opět „venku z mapy“ a používali jen malou orientační mapku*). Asi 1 km od nás vzdušnou čarou bylo na kopci nějaké auto, pro jistotu jsme šli tak aby nás nešlo vidět. Pak nás čekal výstup na ten protější kopec – cesta byla pěkně hnusná – potok, bodláčí, kopřivy, trní. Viděli jsme dvě laně. Vylezli jsme na kopec, slezli na opačné straně a opět vylezli na další kopec, kde bylo ohniště a sedátka. Boky šel ulovit polského medvěda. Za tímto kopcem byla vesnice – později jsme zjistili, že Nowy Lupkow. Na okraji vesnice se nám zjevilo něco co připomínalo

T u večerního ohně po rozbalení a sněžení bonbónu: „Můžu ten papírek spálit?“

Br: „Ne, nesmíš.“

T: „Víš, jak dlouho se to rozkládá?“

To to radši spálím.“

vězení – ostnaté dráty, mříže, strážní věže. Dělali jsme si srandu, že tam možná skončíme.

Došli jsme na autobusovou zastávku a zjistili, že nám za hodku a třičtvrtě jede autobus do Cisny. Viděli jsme tři Polky – nic moc. Upírek s Jendou šli nakoupit chleba a máslo, které bylo pěkně drahé. Začali jsme jíst na vlakovém nádraží. Najednou přijel na motorce pohraničník. Dělali jsme jako že nic. Zašel do obchodu, vrátil se a šel za nějakými Poláky, kterých se ptal, jestli neví, co jsme zač atd. No a pak šel k nám. Řekl si o pasy a začal se vyptávat. Debatoval s ním Jenda. Ostatní dělali, že něco dělají a že je nějaký pohraničník vůbec nezajímá. Jenda ze začátku kecal tak, že by mu to uvěřil i Ježíšek. No, pohraničník si vše ověřil vysílačkou a měli jsme po ftákách. Byli jsme zatčeni.

Za chvíli přišel další pohraničník, který nás zavedl do budovy pohraniční stráže (Š: Šok!! Byla od nás asi 150m!!! My blbci...), kde nás dali do místnosti s nápisem Pomeszenie do kratkotrwalego przetrzymywania osób zatrzymanych. (Bd: Tento nápis Brouk opisoval asi 3 minuty čistého času.) Tam jsme cosik podepsali a čekali (Š: Brouk šel protokoly podepisovat první. Měl tam i vypsát osobní údaje z pasu. Přál bych vám vidět, co to s Broukem začalo dělat, když pohraničník ukázal na hromádku našich pasů a řekl Broukovi: „Šukaj.“).

Vyfotili jsme se! (Š: Fotka samozřejmě nevyšla.) V cele byl fotbalový a volejbalový míč a medicinbal. Jenda šel cosik překládat Němkám (6 ks) co tam byly. Mávali jsme jim skrz mřížce a já s Tarzanem jsme na ně volali: „Komt - ihr - hier!“ Jendovi se líbila ta s dlouhými vlasy. (Š: ...Opět stojí za popsání. Jenda pomáhající s překládáním mezi Poláky a Němkami - harcerkami, mající problém, zjistil, že Němky s námi asi budou spát v místnosti. To byla úplně nejúžasnější

až na Upírka,
čistá expediční trička a
Taky jsme sháněli

Br v cele: „Já bych si rád umyl nohy.“

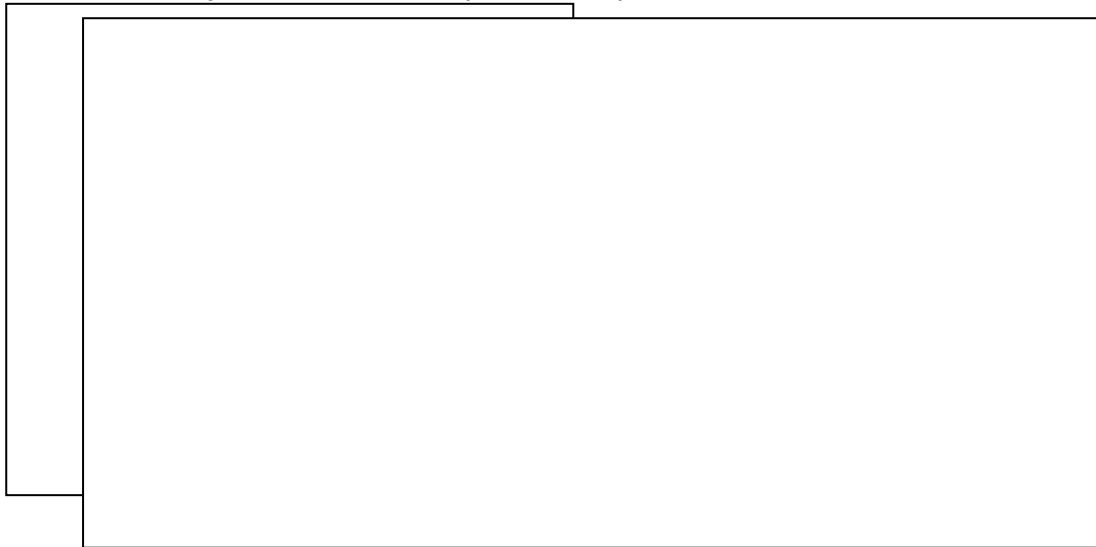
U: „No, to bychom byli taky rádi.“

zpráva! Začali jsme,
vytahovat z bágků
oblíkat se do nich.
orbitky – ty měla

jenom Upírek, která při sledování našeho počínání nestihla vycházet z údivu. U: „Tak teď vás konečně vidím v pravém světle.“ T. „A co sis o nás jako myslela?“ Během chvílky jsme byli připraveni na setkání a následné soužití. Z nějakého důvodu však Němky nakonec na stanici spát nechtěly a odešly...)

Když zmizely Němky z dohledu, šel Jenda vyptat vaříč a začali jsme vařit těstoviny na sladko a lunch meat. Mysleli jsme si, že tu budem spát – vůbec by nám to nevadilo – avšak chvíli před desátou přišel jeden pohraničník, že za 10 min jedem. Tož sme sa sbalili a připravili na cestu. Pak pro nás přišli a my se naskládali do nějakého jeepu.

Vešli nás asi 1/2 hodiny, potom jsme vystoupili a šli pěšky směrem k hranicím, kde si nás měli přebrat Slováci. Cesta byla mokrá a bahnitá, občas sebou někdo švihnul. Pohraničníci ani pořádně nevěděli, kama se tam jde. (Bd: Chvilí jsme uvažovali o tom, že se sebereme a naši eskortu ponecháme svému osudu při bloudění v lese. Pak jsme si ale uvědomili, že mají naše pasy.) Kus jsme šli potokem. Bylo to o nohy.

Br: „Komár! Polský!!!“ – Prásk!

Hajný nám nabídl nocleh v chatě (!!!), což jsme s povděkem přijali. Tož nás tam nadvakrát dovezl (!!!). Byla to úplně boží chata. Spali jsme na postelích pod peřinou – žůžo. Dali jsme si s hajným panáka vodky a on odjel (!!!). Uvařili jsme si, zatopili, pojedli, umyli nohy, vyfotili se, Šeba četl Karpatské hry – hru na diamantové zdraví a hru na hlad, a zalehli jsme do peřin. Ještě před usnutím se tam uchylák Jenda pokoušel o Šebíka a Bodyho, ale i on po chvíli odpadl. Spali jsme jak mimina.

Nadšení z tohoto dne neznalo mezí. Rozhodnutí jít do Polska načerno, plahočení polským pohraničím, ukrývání se, zatčení, umístění do cely, sepisování protokolů, velmi přátelské vycházení s pohraničnický, Němky, převoz jeepem, strašná cesta na hřeben, předání dokumentů a nás do rukou Slováků, další výslech, pokuta, nocleh v chatě.....Tohle všechno jen za 200Sk!!!!

Rozhodovali jsme se, jestli nepůjdeme znova. Tentokrát bychom si už nesedli vedle pohraniční stanice.

Problémem teď byly finance. Náš pobyt v horách tím bude zkrácen asi o dva dny. Měnili jsme plány. Rozhodli jsme se pro cestu do vedlejšího údolí – do Osadného a odtud pravděpodobně k vodní nádrži Starina, kde bychom se na závěr expedice vydrhli.

U: „Brouku, ty když zíváš, tak se mi chce spát.“

Br: „To by se snad mělo chtít mně, když zívám, ne?“

3.den – 28.7.2000 (pátek)

/Šebík/

Neskutečné vedro. Hrozná vedro celou noc. Včera jsme totiž sušili věci a pec šíleně hajcovala. Až na Upírka (bohužel) jsme spali bez trik jen ve spodkách (až na Upírka). Peřinu jsem nepotřeboval, měl jsem ji jen přehozenou přes pas, abych náhodou někoho nepohoršoval.

Vzbuzení jsme byli brzy, neboť venku skupinka Slováků kosila.... kosila trávu a ženské pak měly chatu uklidit. Silně nevyspaní jsme se sbalili a vypadli. Vzhůru dolů!

Údolím jsme došli do důry Vyšná Jablonka, narazili na obchod. Koupili jsme zbytky pečiva, které tu mají na objednávku vesničanů. V „zahrádce“ u „obchodu“ jsme se začali ládovat. To nás bavilo a tedy i dlouho vydrželo. Upír se šla optat na WC a telefon a od místních popíječů byla donucena vypít panáka, čemuž se ale úporně bránila (to je její verze). Po vydatné obědo-snídani se sluší a je zdravé si vydatně odpočinout. To nás taky bavilo a tudíž i dlouho

**Br si zpívá: „Na políčku, v jetelíčku, tam, kde potok pramení,
do-.....prdele, co to tu je?“**

vydrželo. Jenda zalehl na lavce, Brouk na dvou, Šebík na zemi, Body s Tarzanem zasedli na sedala z autobusu, Upírek psala deník, po ní Brouk. Pěkně jsme podřímali. Brouk spadl s lavičkou Šebíkovi na hlavu. Pěkná šlupka. Upír ještě furt neměla dost a pijani taky ne a donesli jí dalšího panáka a kafe. A nám nic! A Upír zase nechtěla a zase jí nutili a zase se neubráníl a zase to vypila a my zase nic!!! Tož, toto kurňa nééééééé! Sbalili jsme se a vypadli. Po třech hodinách.

V plánu bylo zavolat domů a přes menší hřeben přejít do vedlejší důry Osadné a dál do kopců. První část plánu vyšla. Díky Jendově X-kartě jsme informovali rodiny, že žijem a zamířili jsme do kopců. Opět jsme mohli obdivovat místní přírodu. Byli jsme unešení z travnatých zelených kopců posetých malými i vysokými jalovci, borovicemi, hlohy, břízami a spoustou květin. Do jednoho jsme šplhali. Porost pak zhoustl tak, že jsme se jím nemohli prodírat. Všude kolem jalovce, borovice a houby. Chvíli trvalo, než jsme tím vším prolezli a stanuli opět na louce a dívali se do vesnice. K naší smůle do té, ze které jsme vyšli.

**Debata o nebezpečí
při setkání
s medvědem.**

**T: „Áá, šak nic na
jídlo nemáme, tak
sežere akorát nás.“**

Šebík byl nejopěvovanější osobou, neboť předchozí část cesty vedl on. Museli jsme znovu do tmy lesa. Jalovců ubývalo, hub přibývalo. Tarzan, Brouk a Body lovili medvěda. Jenda si vykoledoval stálými provokacemi malou šikanu. Na jednom ze stromů visela neúplná kostra bez hlavy a končetin asi z laně nebo jelena. Drsný kraj.

Vpadli jsme do dvoumetrových kapradin. Opět velmi kvalitní prodírání. Následoval bukový les a po něm paseka s výraznými stopami po požáru na vrcholu

T při spatření kostry visící na stromě:

„Tady něco visí za hlavu.“

Bd: „To je pánev.“

kopce. Zorientovali jsme mapu i sebe. Aspoň jsme si to mysleli. Osadné čekalo v údolí pod námi. Konečně.

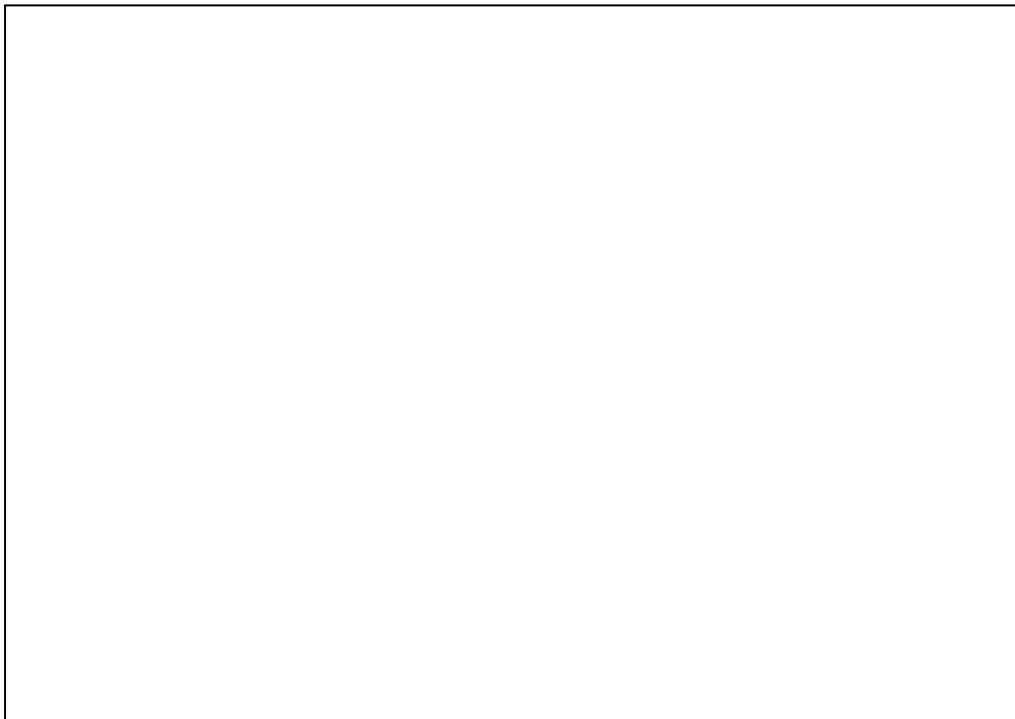
Začali jsme sestupovat do údolí. V bukovém lese jsme nasbírali praváky, chytili se potoka a šli podél něj. Jenda okusoval nejstatnější kousek. Cesta byla obtížná, tak jsme slezli do hrozně hlubokého koryta a šli jím.

Objevovaly se výrazné pochybnosti o správném směru. „Jdeme blbě.“ „No“... „Už se těším, až zas uvidím tu dědinu“ .... „To je blbá cesta“ „Co už, osud“ ... apod. Cesta potokem stála opět za to. Došli jsme do údolí na polňačku a mířili k nějaké vesnici. Cestou jsme byli vykuleni z obrovského stáda černošavlým ovcí na stráni. Proti nám dvě starší paní. Velmi rychle a živě jsme se zapovídali. „Kam to teď jdeme?“ „To je Vyšná Jablonka“. „Hmm, super“.... Nabídli nám nocleh a věci s tím spojené. Váhali jsme. „Máme tam tři vnučky.“ „Tak jo.“

Paní šly na houby, my do baráku. Jenda sežral půlku praváku. Katka,

Saša a Lenka nám složily bágly a my šli eště do lesa na houby. Tarzanovi se nechtělo. To zrovna. Parchant. Šel pěkně s námi. Byli jsme úplně vykuleni ze štěstí a ochoty lidí. Fakt, že jsme se po třech hodinách plahočení šíleným terénem vrátili na stejné místo nás sice stále fascinoval, ale nálada byla na vrcholu. Brouk si chtěl dokonce vyčistit zuby. Měl k tomu tři důvody. Tři vnučky. (*Bd: Upírek jednoznačně začala žárlit a po celou dobu procházky s námi nekomunikovala. A to přesto, že se jí Šebík, Brouk i Jenda snažili vrátit svými komplimenty ztracené sebevědomí.*)

Hub na jídlo jsme nejprve moc nenašli. Potkali jsme se s našimi dvěma hostitelkami a dál se

courali lesem. Hub pak ale bylo tolik, že jsme si o ně málem přelámali hnáty. To jsme v životě neviděli. Byly všude! Porůznu jsme sešli zas do údolí, potkali se a došli k chalupě. Pojedli jsme, postavili stan, co nám dali (strašná kráva), zahráli si bembajs, povykládali Upírovi a Tarzanovi o šílenostech naší třídy a prostě jsme se flákali. Pak nás pozvali na večeři. Ne, napřed jsme si všichni s vnučkama zahráli fotbal. Byl skvělý se spoustou gegů. Pak byla ta večeře – houbovka. Šebík nemohl kousat, páč ho bolela z fotbalu čelist, Jendovi už netekla krev (Š: *Prostě to byl skvělý fotbal...*). Večeře byla výborná.

Po ní jsme se zprasili
vykecávali s Katkou a
K našemu potěšení
opuchat ksicht, neboť

Katka: „...tam nechod'te. Tam ředí pivo.“
T: „To znám. Deset piv a nic.“

(umyli) v potoce a
Lenkou na schodech.
Tarzanovi začal
ho včera něco

džoglo. Prý polská vosa. Přesunuli jsme se pak dovnitř a kecali dál. Nepohrdli jsme melounem. Pak jsme zahráli pár her jako Na blázny, Na blbé, Na doktora, kde ústřední roli mělo Tarzanovo „Ueeaeeee?“ a Jendův nekoordinovaný smích. Takže jsme se víc váleli smíchy, než hráli. Asi o půlnoci jsme skončili a šli spát. Naskládali jsme se do toho „cirkusu“ (ten šílený stan), Šebík přečetl hru Na zelenou propast času, při které většina zdárně usnula (k Šebíkově radosti) a bylo ticho. Skončil další den z kategorie „super“!

Opravdu jsme byli opět úplně nadšení. Ochota lidí byla neuvěřitelná! Opět se tak sice sesypal náš plán, ale nikomu to ani v nejmenším nevadilo. Nyní jsme plánovali druhý den naše hostitelky opustit a pokračovat na jih směrem na Sninu. Dnešní plahočení terénem v nás zanechalo hluboký dojem. Žádné honění za kilometry, ale důkladné poznávání místních lesů a vůbec celé přírody. Chtěli jsme v podobném duchu (až na to bloudění) pokračovat i dále.

Upírek, která až do dnešního dne počítala s tím, že v sobotu odjíždí domů, byla ukecána vlastním svědomím (a trochu i námi) a rozhodla se zůstat. Kdo zůstat nemohl, byl Jenda. Ten musel hned ráno vyrazit na cestu zpět.

4.den – 29.7.2000 (sobota)

/Body/

Blýsklo se. Nad námi stál Jenda s foťákem a culil se. Blýsklo se ještě 2x. Na Šebíka a Tarzana. Jenda se rozloučil a zmizel.

Po celonočním dešti vypadalo šapitó neutěšeně. Mokrě byly: 4 karimatky, 1 tropiko, 1,5 spacáku, 2 maskáče, 1 kraťasy, 1 Karpatské hry a 1 Šebík. Stan se vyprázdnil až před obědem. Jako lehký předkrm jsme si dali chleba s máslem, solí a česnekem. Naše hostitelky jsme museli ujistit, že oběd sníme. Dostali jsme zeleninovou polévku a smaženici. Splnili jsme slib a všechno snědli. Stále pršelo a náš odchod byl odložen na neurčito.

Začalo totální flákání. Docela nuda. Naše hostitelky začaly sušit hříby, tudíž my 4 karimatky, 1 tropiko,.... Rozpoutala se debata, zda a kdy a kam a jak pokračovat. Nakonec vyplývají dvě možnosti: Jít do Papína a odtud přes kopec do Pichne a do Sniny nebo zůstat další noc. Stav 1:1, tři se zdrželi (*Š: Řekli jsme si, že pokud přestane pršet, vyrazíme*).

Už neprší, vše je suché (karimatky přiškvařené a Šebíkovy cukle mají roztavené přezky), tudíž končený verdikt zní – jít do Zubného a hledat nocleh.

Dostáváme poslední chleba před cestou. „Venku prší!“
zabydlujeme. Bezcílné flákání pokračuje.

Nakonec si nosit trávu v sadu. a jdeme. Konečně se my bereme balón, vyčištěném sadu

Úplně ideální je strom uprostřed hřiště. Šílená bitva v dešti končí 5:5 poté, co Upírkovi teče červená. Jdeme se posilnit, převléct. Jsou nachystány karty, ale my vyrážíme do starých kasáren. Ještě před odchodem začíná „hodina cudzích jazykov“. My hovoríme po slovensky, Katka s Lenkou česky. Veškerá pozornost je upřena na Tarzana, který plodí neuvěřitelné bláboly. Prohlídka budovy kasáren za svítu baterek. Tarzan neustále vytváří vlastní jazyk. Svou návštěvu dokumentujeme ve sklepě nápisem na zeď. Odcházíme, hodina slovenštiny končí a Katka s Lenkou se dovidají o našem polském dobrodružství.

Brouk o napuchlém Tarzanovi:

„Budou si tu o nás říkat: Přišli čtyři Češi a jedno napuchlé zvíře....Dyt' on vypadá, jakoby měl místo hlavy prdel.“

zabydlujeme. Bezcílné flákání

vybojujeme práci: hrabat a Fasujeme gumáky, vidle, kosu něco děje. Práce je hotova a stavíme branky a v právě hrajeme 3 na 3 s dvoučlenným

Vracíme se. Chystáme si nocleh, dnes uvnitř. Hrajeme slovní fotbal, ale je to zdlouhavé. Zhasínáme, Šebík čte Hru na vlčí dech a gazelí nohy. Po krátké debatě o knížkách usínáme.

Z hodiny slovenštiny:

T o kasárnách: „Budú tam medvedi a vlči.“

T: „Pod'me hent'ama!“

Lenka: „Tak já jdu s váma.“

T: „S ňáma?“

T: „Čo?“

Br: „Vajčo!“

T se obouvá do gumáků:

„To je d'avné.....“

...tak t'ó je na hovno...

...t'ó je malé.“

T vrazil při procházení kasáren do tyčky:

„Šory.“

Br: „Ja som chcol.....chcel.....“ Š: „Chcal?“

Osobností dne je jednoznačně Tarzan. Jeho opuchlý obličej nás po celý den naprosto neúnavně neustále posílal do kolen (v tom lepším případě). Vypadal opravdu naprosto neskutečně směšně. Svůj celodenní výstup navíc korunoval večerní hodinou slovenštiny. Eufórie z předchozích dnů poněkud opadla. Flákání se vymyká z rukou. Přece jenom bychom ještě rádi někam došli. Další den musíme bezpodmínečně pokračovat, což prosazuje (pochopitelně) především Upírek.

Cesta zpátky (E. M. Remark)

/Jenda/

Píše se sobota 29.7.2000. Probouzím se ve stanu, který nás celou noc chránil (Š: *Myslím, že ani moc ne*) před svižným deštěm. Opouštím tedy již pátý den expedice ty „exoty“, se kterými jsem (já blázen) šel na puťák a odjíždím zpět domů. Proč? – protože slib je slib. Slíbil jsem, že v neděli ráno budu do devíti hodin doma.

Odjíždím autobusem, kolem osmé hodiny ranní, do Humenného (31 Sk). V kapse mi tedy zůstává asi 120 Sk. (Původně jsem sice měl asi 340 Sk – tak akorát na cestu vlakem, ale návštěva Polska se nečekaně prodražila). Neustále prší a mravně – nedá se jít na stopa. Tedy čekám v Humenném až do poledne. Pokračuji vlakem do Prešova (50 Sk – celkový zůstatek 70 Sk). Jdu na stopa – tímhle způsobem nedojdu. Něco po druhé hodině už stojím na téměř ideálním místě za výjezdem z Prešova.

Čekám necelou hodinu a zastavuje velký Volkswagen Transportér (slovenští studenti se vracejí z Rumunska domů). Jsem dovezen až před Poprad. Zde vysedám a opouštím velmi upovídánou (mimo chodem, taky docela pěknou) slečnu. Po pár minutách zastavuje Renault Clio s francouzskou poznávací značkou. Naštěstí ti lidé také umějí slovensky. Vezou mě hned za Poprad na benzínovou pumpu Slovnaft. Tu se okamžitě ptám vedle stojících Slováků, zda nejedou do Žiliny, ale oni říkali, že ne: „My idiem

na druhý konec sveta.“ Ale najednou vidím, že na mě z pěkného Renaultu 19 kývne pantáta. Hned za ním jdu a ptám se: „Já vás ani neprosil a vy mě chcete vzít?“ a oni: „My jsme tě totiž viděli před chvílí a byl's nám takový **sympatický**, protože jsi při stopování nestál na místě, ale šel jsi.“

Vežu se až do Ružomberku. Tedy – v Ružomberku se nacházím o půl šesté. To byly super – stopy, jelikož jsem hod! **Br nadává Jendovi:** „Ty se tu chováš jak urazil 170 km za 2 1/2

Stojím v Ružomberku křižovatkou a pomalu **doma!“** za poslední **J. ...Jak co?“** začínám kurvovat.

Blíží se osmá hodina a nic. Balím to. Jdu na vlak. V kapse 70 korun. Chci se dneska dostat alespoň do Žiliny a ráno potom domů. Peněz málo – styl cestování: kůšček na jízdenku a zbytek načerno! Pečlivě přepočítávám kilometry a postupně je snižuju podle ceníku, aby se to vešlo do nižšího tarifu. Musím použít jen osobní vlaky, jelikož za rychlík je 16-ti korunový příplatek. Takové plácnutí přes kapsu už není v mých možnostech. Před půl desátou jede poslední vlak do Žiliny, ale přesedá se ve Vrútkách. Kupuji tedy lístek do Kral'ovan (16 Sk) a zbytek riskuju načerno (asi 30 min). Jede hodně lidí, takže si průvodčí nemůže zapamatovat, kde jedu. Pro jistotu předstírám spánek. Povedlo se, jsem ve Vrútkách.

Podle mých vysoce ekonomických propočtů si smím koupit jízdenku jen do nejbližší stanice (9 Sk) – do Strečna. Lidí jede málo. Nastupuji hned za průvodčím, který mi okamžitě cvaká lístek. Jen doufám, že si nevšiml, kde jedu. Projíždíme Strečnem. Ale už slyším, že se žene průvodčí: „Vy jste zaspal?“ – nereaguji, „Vy spíte?“ – zní jeho zkoumavá odpověď. – V tom vyskočím: „Co, už bylo Strečno?“ „Jé, to je v Prčicách, já tam mám kamaráda, jak je to daleko z další stanice?“ – věřil mi, ale co z toho, musím vystoupit.

Netuším, kde jsem, je jedenáct hodin v noci. Zjišťuji, že do Žiliny je to po železnici asi 10 km. Nu což... Nacházím silnici a jdu po hlavní cestě směrem na Žilinu (Myslím si, že je to nějaká stará cesta do Žiliny. Trošku si nejsem jistý, kde teče Váh, ale...) Docházím do vesnice Mojš, držím se na hlavní cestě. Ta se začíná měnit v polňačku a naráz je tu pole a hotovo. Vracím se zpět do vesnice Mojš a po jiné cestě se vydávám k té hlavní cestě (E 50). Cesta končí před vysokým svahem, na který vedou schody. Vyjdu na tuto mezu, jsem nad vesnicí – pěkný pohled, ale když se otočím, dostávám šok. Přede mnou je Váh a široký jak sviňa. Přes něho vede lávka na druhou stranu. Přecházím jako náměsíčný lávku, hledím na Váh, který teče dobrých deset metrů výš než je položena vesnice a aby toho nebylo dost – tak ještě teče do Tater.

Po přechodu Váhu a několika stech metrech se ocitám na dálnici. Šlapu po ni 6 km. Na nádraží v Žilině přicházím v 1 hod v noci. Mám tady spoustu spolunocležníků, takže zima nebude – zadýcháme si.

Trošku času dřímou, **T nadává na déšť:** „Tak to je pěkně v pr-...“ ale raději si **Š:** „Co tě tu štve?“ hlavně svých 45 **J:** „Máš hlavu nad střechou...“ Sk.

Ve 4,50 hod odjždím osobním vlakem do Púchova, jízdenku mám tak na půl cesty, posléze se schovávám na záchodě (nezamčen držím dveře) – vychází to. Z Púchova si již (kvůli státní hranici) kupuji jízdenku až do Horního Lidče. Zbývá mi na ni přesně propočítaných 20 Sk. pokladní mi říká sumu 24 Sk. Ostře ji kontruji: „To není možné?“, ona : „Ale je, tam je malý pohraniční styk.“ Já : „Ale já ty čtyři koruny opravdu nemám! Mohl bych je dát v českých korunách?“. Trošku brblala, ale vzala ty 4 Kč i v naší tvrdé měně. Z mých 24 Kč mi zbývá tedy pouze 20,- Kč. Snad dojedu z Horního Lidče aspoň na Vsetín. Ale jo – s junior pasem se dostávám za 17 Kč až na Bystřičku.

Vystupuji z vlaku, je 7,56 hod 30.7.2000 a mám 3 české koruny v kapse. Stihl jsem to! (Š: *K tomu se dá jenom uznale pokývat hlavou. Obdivuhodný výkon.*)

5.den – 30.7.2000 (neděle)

/Tarzan/

A bylo ráno. Byl čas se vypravit domů. Chtěli jsme jet autobusem ve 12.00 hodin. Předtím jsme si ale x-krát poslechli od báby, proč jsme všichni nespali na postelích. (Bd: *Myslím, že odhad x-*

krát je poněkud podhodnocený.) No, jinak jsme dostali pojest – hříby. No, ten autobus nám ujel. Tož jsme se rozloučili s našimi hostiteli a za vytrvalého poprchání jsme vyšli. Kousek cesty nás doprovázely Katka s Lenkou.

Došli jsme do Nižné Jablonky. Po delším roz- hodování jsme šli na rybu – Šariš. K němu jsme každý sežrali nějaké křupky. (Bd: *Spíš takový polystyren. Ale alespoň toho bylo hodně za 10 Sk.)*

Z N. Jablonky jsme jeli busem. Předtím se s námi přijel rozloučit policajt, který nám dal pokutu. Dojeli jsme do Zubného a šli jsme do Sninv.

Cestou jsme išli pres Pichne, tam mě u cedule Šebík vyfotil (Pichne vosa Tarzana). Do Sniny jsme došli k večeru. Začali jsme hledat nějaké mosty na přespání. Po asi 2 hod hledání jsme se vrátili zpět k našemu prvnímu mostu. Ubytovali jsme se. Začali jsme vařit. Na liháči.

1. chod – těstoviny na sladko
2. chod – polívka
3. chod – těstoviny na sladko
4. chod – zelňačka
5. chod – plesnivý chleba

Najezení jsme se chystali ke spánku. Šeba četl Karpatské hry. Dále již si na nic nepamatuju, páč jsem šel spát.

PS: Šebík na ukončení expedice vytáhl slivku (0,4l) a vypálili jsme nehodná zvířátka.

T se ve Snině při rozhlížení diví:
„Já nevím, proč je ti cigáni nežerou, když je jich tu tolik.“
Bd: „Čeho?“
T: „Česneku-.....ééé, šneků.“

Při vaření nám došel suchý lih (pepo).
T: „Měli jsme si nabrat z té myslivcovy chaty víc Pepina.“
Š: „To je pepo, Tarzane. Pepino je něco jiného. To bychom asi až tak dalece nevyužili.“

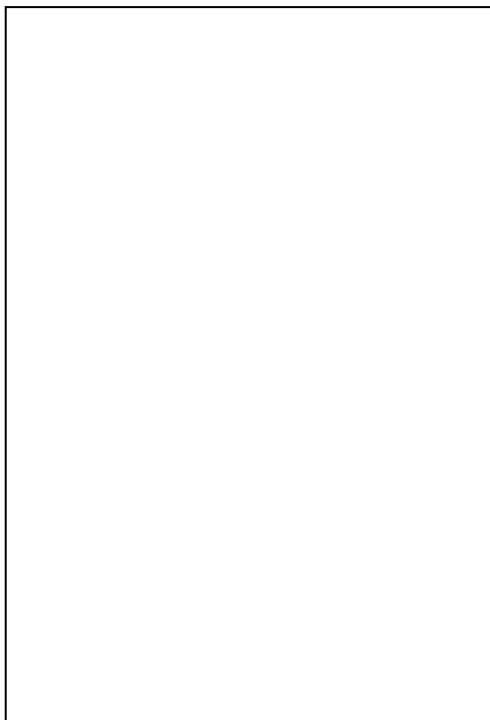
*V týmu vládla spokojenost, že jsme dorazili do Sniny. Bylo to naše cílové městečko. Ted' nás již čekala pouze cesta zpět, peníze došly. Zítra si opět stoupneme ke krajnici...
Bylo nám líto, že musíme expedici ukončit předčasně. Dohodli jsme si proto při cestě zpět setkání na hradě, který nás cestou sem všechny zaujal – na Spišském hradě. A ještě navíc potom v Trenčíně u našeho sponzora (expediční trička) – firmy FER, kde bychom přespali, nakoupili a užili si civilizace.*

6.den – 31.7.2000 (pondělí)

/Upírek/

Ráno jsme se postupně Noc pod mostem byla sbalili a jelikož už nám velké večeri), chtěli jsme ale Body nás velmi totiž slavil své 20. nás párty. Již ráno překvapil měkkým potěšil mužskou část Pepsi, po které se daly chlapské zvuky.... Pak piškoty, věnečky. Pojedli ohodnocena kladně. všechny čápy, kteří měli všech jednoho černého divanů.

Ve Snině jsme vyměnili nakoupili jídlo (Š: ...a narozeniny, které zasklili – BRAVO GIRL!) jsme se sejít večer pod

vzbudili do nového dne. fajn. Pomalu jsme se kručelo v žaludku (i po té najít obchod a nakoupit, příjemně překvapil. Dnes narozeniny. Připravil pro nakoupil. Prvně nás chlebem, pak šileně expedice tím, že koupil vyluzovat opravdu následovaly chrumky, jsme a párty byla Body ještě ráno oběhl čas a získal pro potěšení čápa a taky bílého. Pěkná

peníze, udělali foto, *taky dárek Bodymu na samozřejmě všichni* a rozešli se stopovat. Měli Spišským hradem, ale...

Cestou zpět stopovala Upírek opět se Šebíkem (což se nesetkalo s nadšením zbylých ogarů), ostatní každý sám.

**Chceme udělat při chůzi
přestávku. Upírek
nesouhlasí:
„Já bych ještě pošla.“
Br: „Tak pojdi.“**

CESTA NA DALŠÍ SRAZ

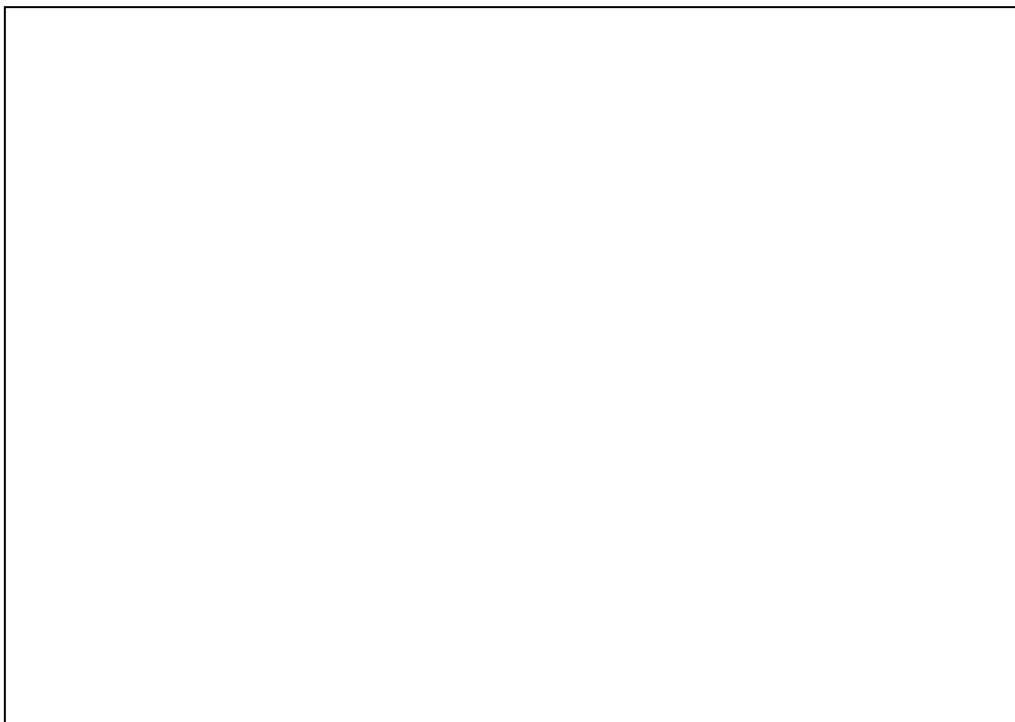
31.7.2000 (pondělí)

/Upírek/

Právě když začalo pršet, vyrazili jsme stopovat. Tož, jakousi chvíli jsme tam stáli, ale nakonec nám zastavila škodovka s takovými mladými lidma, kteří nás vzali kus před Humenné. Jen co zastavili, mávli jsme na projíždějící Avii a ta zastavila (Š: ...*Prostě jsme s Upírkem ideální stopovací dvojka, pánové...*).

Dojeli jsme do Humenného. Přes všechnu naši snahu koupit pohledy z hor, nic. Další skvělý stop. Skvělý chlápek, který měl skvělé auto. Cestou jsme se stavili na kafe, které nám „náš“ řidič koupil. Ani jsme nechtěli, ale asi jsme byli tak příjemní, že nás zavezl přímo pod Spišský hrad. *(Bd: Opět mám ten neodbytný pocit, že tady někdo provokuje.)*

Podívali jsme se na nádvoří a čekali, že další taky přijdou pod hrad. Čas běžel. Turisté pomalu opouštěli středověkou pevnost. Nejlepší byli Němci. Poté, co jejich autobus ujel už kus cesty, se vrátili a dva staříci svižně vyběhli na hrad. Vrátili se s deštníkem a velkým úsměvem.

Nikdo nikde. Všude klid. Čekali jsme na protějším kopci, s výhledem na hrad. Byla jsem se podívat na západ slunce, v pozadí hrad, kolem ani živáček..... krásný pohled. Šebík potom vyrazil do terénu okoukat místní květenu. Utrhl krásnou chráněnou kytičku, ale byl šťastný *(Hvězdnice chlumní)*. Byl večer a nikdo nepřišel.

Ustlali jsme si pod stříškou občerstvení. Šebík ukořistil cedulky Algida a Chio, podívali jsme se na auto a lidi, kteří si přijeli asi „pokecat“ (No, nebo asi si nepřišli jen (iba) pokecat, ale pak jen (iba) kecali. – *nečekali, že by mohli mít na takovém místě nějaké nežádoucí diváky*) Byla zima. Šli jsme spát. Co asi ostatní, spí pod hradem, jsou na cestě domů???

(Š: Opravdu jsme vůbec nechápali, jaktože tu nikdo nedojel. Sice jsme měli výborné stopy, ale že by se ostatním nepodařilo se sem vůbec dostat???)

/Brouk/

Tož po rozejtí ve Snině jsem šel ještě lovit medvěda společně s Šebou do místního kulturního zařízení. Pak jsem šel na stopa. Začalo chcát, tož jsem sa schoval do autobusové zastávky. Za chvíli přišel Tarzan. Přestalo pršet. Jdu zas na stopa. Š s U chytají stopa, mávají mi, já nadávám. Po chvíli mi zastavuje chlápek s tranzitem. Jede až do Prešova. Super. Cestou se zastavujeme v nějaké Duře pro hříby. Ve Vranově n. Topľou zastavujem Bodymu.

Dojeli jsme do Prešova. Svačím na aut. zastávce, po chvíli jdu zas stopovat. Nic. Hrůza. Ňáci malí parchanti mě otravují, tak je odháním. Po 2,5 h konečně chytám stopa do Širokého. Cestou berem Bodyho.

Za Širokým chvíli stopuju a hned zastavuje ňáká Pražanda. Dojeli jsme do Spišského Podhradí. Píšem na cestu naše jména, ve vesnici nakupuju, hledáme nocleh. Všude jsou černé držky – „Bude bouřka“. Ptáme se tří místních 14náctek na nocleh. Neví o ničem. Později nám přišly říct o nádraží. Spíme na místní fotbalové tribuně. Mám děsivé sny o cigánech. Fuj!!!

Někdo si na jídlo půjčil Tarzanovu lžičku.

T: „Vem si svoji sirku-.....lžičku.“

/Body/

Balím své GIRL!, loučím se s Upírkem, Šebou a Broukem a spolu s Tarzanem vyrážíme hledat cestu. Pomalu opustíme civilizaci. Loučím se i s Tarzanem, který vyráží na medvěda. Začínám stopovat. Najednou zastavuje 3. auto. Nevěřicně se rozhlížím, proč zastavil, ale je to tak, jedu do Humenného. Z rozhovoru jde vidět, že ten borec se ve zdejších horách vyzná. Ptám se na předpověď počasí, protože hory před námi se ztrácejí v černu. Blesk. To mě trochu uklidní, bouřka je mi sympatičtější než další studená fronta. Projíždíme bouřkou. Před Humenným už neprší, v Humenném se pohledem rozloučím s řekou, jež nese jméno naší expedice. Za Humenným vystupuju, borec jede na Michalovce.

Po počátečním úspěchu přichází návrat do reality, dlouho nic. Naštěstí už neprší. Nelíbí se mi stát a vyráží dál. Až v nějaké dědině mi zastaví stará škodovka s bodrým vesničanem (asi romského původu) za volantem. Vezu se do Topoľovky, kde výše zmiňovaný bydlí a já po 20 minutách stavím další škodovku. Jedu do Vranova n. T., řidič je mladý kluk, právě po vojně. Ve Vranově vysedám, loučím se a odcházím. Vtom za sebou slyším svoje jméno. Za mnou škodovka, za škodovkou bílý tranzit a v tranzitu Brouk. Běžím zpátky a nesedám. Brouk mě informuje o dění ve Snině a o ostatních. Cestou dvakrát zastavujeme: jednou loví řidič lasici, podruhé nakládá vysavač. Před Prešovem opět déšť.

Kolem 15. hodiny nás řidič vysazuje na autobusové zastávce za Prešovem. Živíme se a čekáme, až úplně přestane pršet. Loučím se s Broukem a jdu. Pořád nic. Zapíchnu to mezi benzínkou a další aut. zastávkou. Jde to špatně. Už běží 2. hodina stopu. Zdá se mi absurdní, že za 3 hodiny jsem se dostal sem, a teď tu na 3 hodiny zkusnu. Když mi zastavuje auto, ani mě moc nepřekvapuje, že v něm sedí Brouk. Řidič má velmi rád Čechy a svezé nás do Širokého. Mluví o dálnici, mostu a o tunelu, ke kterému nás nakonec veze. Suverénně vjede do zákazu vjezdu mezi bagry a nákladáky a ukazuje nám ústí tunelu. Pak rychle couvá ven, loučí se s námi a mizí.

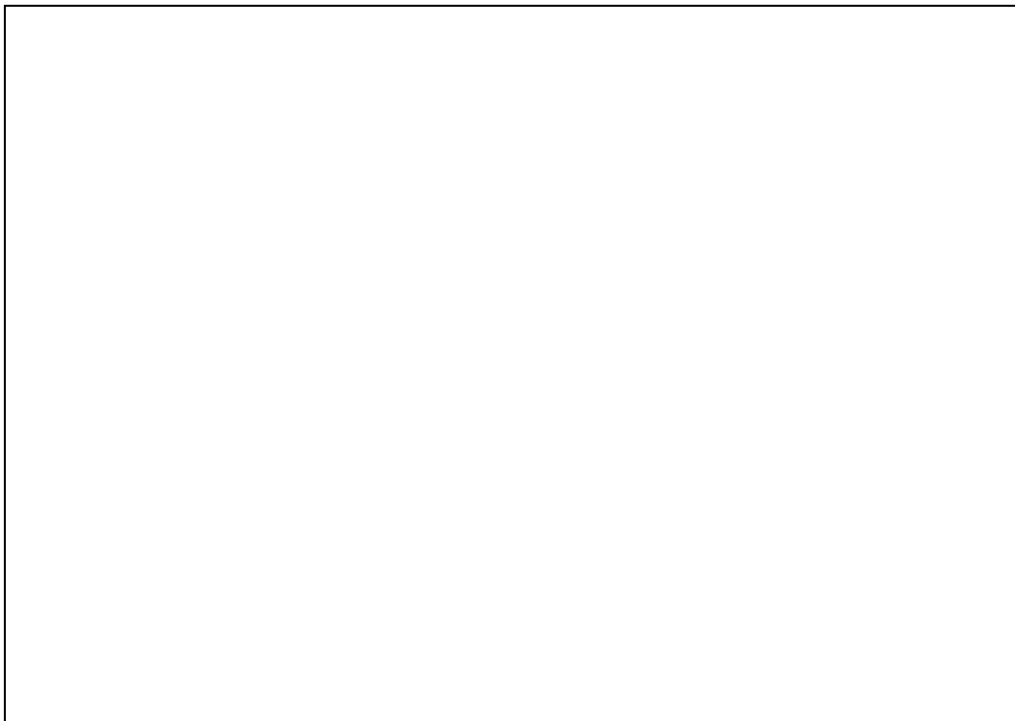
Po nachystání večere.

U: „Tak budem to jíst?“

T: „Ne, budeme se na to dívat.“

Píšeme letenku a jdeme na lepší flek. Ještě než na něj dojdeme, začíná brzdit šedý Renault a zastavuje přesně tam, kde jsme chtěli dojít. Auto má pražskou značku, chvíli zadoufáme, že se dnes dostaneme na Moravu, ale jede jen do Popradu. Řidička působí dojmem mladé, emancipované a hlavně sebevědomé ženy. Chvilími mám pocit, že nás ani neregistruje. Za celou cestu nepadne jedině slovo. Jedeme do serpentýn. S úsměvem vzpomínám, jak jsme se do tohoto kopce plazili s nákladem 36 tun cihel. Najednou je před námi prakticky úplně stejný tirák a můj úsměv se mění v úšklebek: tentokrát se alespoň plazíme v Renaultu. Před Spišským Podhradím naše dáma opět promluví. My ukazujeme, kde chceme zastavit, a pak jdeme do vesnice.

U cedule píšeme na silnici jména jdeme hledat nocleh. To se nám příliš nedaří, oslovujeme nějaké tři patnáctky (Š: *Ááá, Bodymu se zdaly starší...*), ale ty nám příliš nepomohou. Na náměstí losujeme. Brouk jde hledat, já hlídám batohy a vyhlížím Šebu a Upíra. Čtu si svoje GIRL!, což u kolemjdoucích „slečen“ vyvolává pubertácké chichotání. Nemohou tušit, že já se bavím dvojnásob. Opět přicházejí ty tři kočeny a nabízí nám nocleh na nádr. Brouk se vrací. Nic moc nenašel, ale zato potkal desítky cigánů.

Vyrážím zkusit štěstí na ten nádr. Právě přijíždí vlak a z něj vyskáče 5 maniků s batohy. Ptám se jich, kde budou spát. Také mi radí nádr, nebo společný nocleh ve skalách. Jdou na náměstí a neomylně míří do hospody.

S Broukem naposledy procházíme všechna místa, kde by mohli být ostatní účastníci, případně vzkaz. Nic jsme nenašli, je skoro tma, míříme na nádr. Tam vytahujeme jídlo. Brouk se se mnou dělí o salám, který má ještě ze Vsetína a který má již svěží zelenou barvu (Š: *Brouk ale statečně po celou expedici odrážel veškeré útoky a pokusy přimět jej k rozdělení se o salám s ostatními.*). Shoduju se, že tady je na spánek příliš světlo a poměrně živo. Přesunujeme se na stadion, kde Brouk viděl tribunu. Je tu pusto a tma. Chystáme spaní. Slyšíme našich pět přátel, jak ve velmi dobré náladě, a poměrně hlučně, míří také najít místo na spaní. Uléháme na tribuně a usínáme (Š: *...vzdušnou čarou asi 0.5km od nás*).

/Tarzan/

Ze Sniny jsem vyjel jako poslední (tatra). Dojel jsem do Humenného a tam jsem zkysnul pár

**T se rozčiluje při psaní deníku: „Mně pořád z toho deníku vypadává ten pивní tácek!-.....
....jé, já už jsem ho ztratil...“**

hodin. Nakonec jsem jel nějakou škodovkou. Ten mě hodil do Prešova.

V Prešově jsem chytil Liaz – tahač. Ten chlápek byl úplně hrubý, furt kecal nějaké kecy no a říkal, že jede do Svitú a tam nějaký jeho známý jede do

Čech a že ho možná stihnem. Proto jsem nejel na Spišský hrad. Bohužel ten chlápek jel dřív. Tak jsem to zabalil v blízkém lese.

1.8.2000 (úterý)

/Tarzan/

Ráno mně vzbudili lidi, kteří vystupovali na blízké zastávce. Ve Svitu se nic nedalo chytit.

Tož jsem lezl do Popradu pěšky (8 – 9 km).

V Popradě jsem ukecal nějakého chlápka v Liazce, ten mně vyhodil před Martinem na benzínce. Ten ogar byl nějaký divný – neměl rád Čechy a byl asi nácek (skin), tak jsem byl rád, že mně nevyhodil. Na benzínce jsem ukecal borce, co vezl fošny s tahačem. Ten mňa hodil k Bytči, tam jsem furt nic nemohl chytit no a pak přišel Brouk a ... viz zápis Brouka.

(*Bd: Takto si Tarzan poradil s instrukcí „... Hlavně tam prosím tě nepiš jen o tom, kde a jak dlouho jsi stál a koho jsi pak stopl.....“*)

/ **Br má záchvat smíchu, Bd se z něj snaží dostat nějakou informaci.**

Br: „Hahahahaha...“

Bd: „No! Co?!!!“

Br: „ Hahaha.....mě bolí noha.“

Bd: „No a co?!!!“

Br: „Já nemůžu. Já když se směju, tak se mi třepe noha.“

Brouk/

Ráno vstávám asi v 8.30 hod. Body se už byl podívat po ostatních, ale nic. Jdem nakoupit a pojest. Body jde na hrad, já na stopa. Přichází Š s U. Celou dobu byli na hradě (*Š: Došlo ke zkratu*

v komunikaci. Nepochopili jsme se přesně, jestli je sraz na hradě nebo v městečku pod ním. Čekání na sebe tedy bylo docela zbytečné a ztratili jsme dost času). Co už.

Chytám nákladák. Veze mě jen kousek. Vzápětí po vysednutí mi zastavuje mnich. Veze mě do Levoče. Ptá se, zda nemám hlad, žízeň, či zda se nechci v klášteře napít. Ač nerad, odmítám.

V Levoči stopuju asi 45 minut. Zastavuje Avia. Veze mě do Svitu. Řidič asi držel bobříka mlčení. Ve Svitu jsu 2,5 h, otrávený, unavený, nasraný na všechny, co mi nechcou zastavit. Najednou zastavuje auto – pick up a v něm je Body. (*Bd: Mohu potvrdit, že Brouk vypadal otráveně, unaveně a nasraně.*) Jedeme do Ružomberoka a po chvíli chytám stopa, přemlouvám řidiče a berem i Bodyho. Jedem do Martina.

Tam asi po 1h chytám stopa do Žiliny. Opět berem Bodyho. V Žilině se loučím s Bodym. Já jedu přes Bytču dom a Body jede ještě do Trenčína. Hned chytám stopa. V Bytči jsem vystoupil a spatřil jsem Tarzana. Čekal tu už 3h a nic. Mávl jsem rukou a stálo auto. Ten to krosil v serpentínách 120 km/h. Blázen, ale sranda musí být.

V Rožnově jsme v 18.00. S Tarzanem jdeme na nádr na pivo. Jdem stopovat. Zastavuje nám ten, co nás dovezl z Bytče do Rožnova. Ve Valu se loučíme.

Chvíli stopuju. Nic. Najednou zastaví auto a z něj vylézají Petry ze Zubří (*Broukovy spolužačky z gymplu*). Nasedám do auta místo nich. Dojel jsem do Jablůnky. V Jablůnce nic nezastavuje. Vlak mi ujel. Tož jsem došel na Vsetín pěšky.

/Body/

Budím se ještě za šera. Celý hrad je v mlze. Bude svítat. Je mi zima. Příště už nebudu spát bez karimatky na ocelové konstrukci. Ještě několikrát usínám. Dle úmluvy vstávám v 7 hodin

a jdu znovu obejít všechna místa, kde by se mohli vyskytovat ostatní. Noc jsme i přes večerní obavy přežili, máme vše. I tak mi Brouk líčí své divoké sny o bandách cigánů.

V 9:00 vyrážíme na náměstí. Nikoho jsme nepotkali. Opustí mě Brouk a vyráží na cestu. Já stoupám ke hradu, když už jsem tady ... Nahoře taky nikdo není. Ani stopa po někom z našich.

Mířím dolů, po lidi, které jsem nahoru. Mířím cestě je Šebík skáču jak pako k nim. Šok dvě včerejška od nevyšlo.

Brouk už je kecáme, pak V dálce vidím, taky. Mířím stoupám do stále 2 Najednou Avie. Hážu sedám si ke Vezou mě do K. Auto brzdí, dveře ... a příkopy auto, objet zprava. neodhad! chvíli odjíždí i řidičem a já zastavuje auto, Upírek. Levoča učitel biologie a gymplu. Pěšky Levočou. Š + U

v zatáčce, já zase mířím dál po cestě.

Za kopcem je beznínka, stojím před ní. Po pár minutách začne házet blinkr nějaký pick-up. Batoch putuje dozadu, já k řidiči. Ptá se, kam mířím z Popradu. „L. Mikuláš, Ružomberok...“ „Jo, tam idem tiež.“ Ružomberok! Svět je najednou nádherný..... Po chvíli obvyklého rozhovoru sonduju, jestli by vzal ještě jednoho. Brouk je někde přede mnou. Odpověď je víceméně pozitivní.

Projíždíme Popradem. Až v nějaké d'ušě za ním uvidím Brouka. Taky je rád, že mě vidí. Aby ne, když mu pomáhám dozadu. Míříme na L. Mikuláš. S uspokojením sleduji svištěcí smrčky kolem cesty. 140 km/h. Liptovská Mara. Poznávám místo, kde jsme stáli asi hodinu a půl. Ružomberok. Benzínka OMV. Ve městě vysedáme a jdeme hledat místo. Píšeme si letenky do Martina. Rozdělujeme se. Jdu dál po cestě. Ujdu asi kilák a půl a už je tady Brouk i s autem.

V Martině svačím. Začínáme naši taktiku. Scénář se opakuje, jsme v Žilině. Trasa je nám známá. Brouk je rozhodnut se dostat domů. Mně se zamlouvá alternativa Trenčín. Stojíme na mostě, píšeme letenky: Brouk BYT, já PB.

Za 3 minuty brzdí auto. Haluzák! Mává mi a mizí. Já takové štěstí nemám. Čas běží a auta jezdí. Furt nic. Projevuje o mě zájem mladý cigán a snaží se mě povzbudit. Asi za hodinu a půl konečně zastavuje Avie. Řidič je docela dobrý kolík. Chvillemi mám pocit, že mě vzal proto, aby mi s velkou své dnešní zážitky při

Blíží se déšť. Máme pauzu na jídlo. Hřmí.

T: „Hej pojd' me už dál.“

Š: „Jo, ať zmoknem někde jinde, že.“

cestě potkávám předběhl cestou k silnici. Šok – na a Upírek. Mávám, – nic. Jdu tedy až – „Jsme tu od pěti“. Tak tohle

pryč. Ještě chvíli jdu dál po cestě. že ti dva se zvedli benzínku a kopce. Za mnou postavičky. začne brzdil bílá batoch na korbu a dvěma vidlákům. nějaké dědiny na já otvírám posílám do které nás chtělo To jsem Pardon. Auto po s našťvaným stopuji. Za chvíli v něm Šeba a čeká. Chlápek je chemie na musíme projít zůstávají

ironií a jízlivostí popsal vykládání zboží

v Tesco. Hlavní ale je, že jedu do Trenčína. Sdílnost řidiče je poněkud rušena řevem v kabině. Chvilí studuji podrobný atlas. Milan Štrbík (vyčteno z cestáku na přední desce) mi ukazuje, kde má známé, kde se dobře vaří atd. Vrcholem pro něj ovšem je, když mi ukazuje obec Visalaje, kudy vede naše hlavní silnice, auta paří 120 a v celé, poměrně dlouhé dědině, nejsou chodníky. Obyvatele, kteří tudíž chodí po silnici, považuje kolega za šilence.

Blíží se 7 hodin. Teoreticky bych mohl být na místě v 8 hodin. Pokud si máknou. Od dálnice do Kubry je to ještě štreka. Vystupuji u nadjezdu, po kterém bych měl dojít do Trenčína. Loučím se, děkuji a šplhám na nadjezd. Jdu, abych to do osmi stihl, ale úplně mě šokuje cedule: Trenčín 15. Buď jsem ho špatně pochopil, nebo si on spletl nadjezd. Krize. Rezignace.

Na poslední cár papíru píšu (spíše škrábu) TN a zoufale hledím na příjíždějící auta. Mám ale štěstí v neštěstí. Za pár minut zastavuje Felicie. Hážu si batoh dozadu, sedám dopředu a čekám, že pojedeme. Nicméně stojíme. Řidič se na mě chvíli zkoumavě dívá, pak mi podá ruku a představí se. Óóóó. Tak tohle se mi eště nestalo. Pak konečně jedeme. Veze mě docela příjemný vousatý chlapík. Automaticky chrlím, kdo jsem a kam a proč jedu. On vzpomíná na mládí, na stopování a na vlaky načerno. Nakonec řešíme, jak se dostanu do Kubry a najdu firmu FER. Od odbočky: Kubra 1 jdu pěšky. Do osmi to stíhám.

Jsem na návsi a s trochou štěstí nalézám poutač FER. Zvoním. Začíná komunikace mezi mnou a zdejší babkou. „Prosím vás, kde najdu pana Ševčíka?“ „Laca?“ „???... Asi jo, já jsem spolužák jeho syna.“ Evidentně však mluvíme o tomtéž člověku. Jsem vyslán ho hledat do místní hospody. Test je negativní. Vracím se zpět, jsem pozván dovnitř, dostávám papuče, minerálku, párky, chleba a pozorně naslouchám životnímu osudu jejich synů, jejím vzpomínkám na malého Šebíka atd.

Ve 21:00 budu uložen na gauč. Před devátou kroky a hlasy. Že by Laco? Ne, sám bratr i s Upírkem! Jdu se přivítat a jsem ve fyzické i psychické pohodě.

/Šebík/

Nad ránem jsem se přetáčet z boku na bok a jen koutkem oka jsem zahlédl hrad. Byl celý bílý, zahalený v mlze. Vypadal stršně kouzelně, opuštěně, tajemně, smetanově a hlavně lákavě. Viděl jsem ho jen na zlomek vteřiny (než jsem zas usnul), ale přesto mi to teď připadá, že jsem si ho prohlížel hodinu. Lituji, že jsem nefotil. Ikdyž.....možná je to tak lepší.

Ze spacáků nás vyhnalo vedro, Oscar pařil. Sbalili jsme se, na hradě koupili pohledy a nervózní z toho, kde všichni jsou, jsme kráčeli dolů k asfaltu. Vzal jsem si pár šutříků-travertinů (jímž je kopec tvořen).

Na cestě nás čekalo překvapení. Brouk! Svižně jsme se vzájemně seřvali, nadávali si do -píp-, -píp- a -píp- popřáli si hodně štěstí na stopu. Boha jeho! Všichni čtyři jsme tu od včerejška, ale nenašli jsme se; špatná domluva. Další společnou zastávkou měl být Trenčín.

Z debilního stopovacího místa (auta rychlá) se Brouk dostal dřív. Pak dorazil i Body, který se šel ráno podívat na hrad Uááááá! Minuli jsme se. Teď šel po cestě dál, až nám zmizel za obzorem. Naštvaní jsme ho pak následovali. Nálada o ničem. Nakonec nás vzal po dvou hodinách chlápek pár kiláků do Levoče. Cestou jsme vyzvedli v jedné dědině Bodyho. Společně jsme prošli Levočí – krásné historické opevněné centrum, a rozdělili jsme se. Šílený hic. S Upírem jsme dojedli naše poslední jídlo: chleba, máslo, sůl, česnek. Expediční jídlo.

Posunuli jsme se k benzínce, kde bylo hodně stopařů. Už se nedá mluvit ani o špatné náladě. Totální depka. Neměli jsme sílu už ani mluvit, měli jsme žízeň, Oscar žhnul. „Jéé, já bych chtěla jet žlutým autíčkem,“ pronesla Upírek po třech hodinách v Levoči a najednou vedle nás takové zastavilo. Vykulení jsme se zvedli (už jsme stopovali v sedě), nasedli a děkovali, děkovali. Autíčko nás vyhodilo na benzínce za Popradem.

Koupili jsme tam
dolili vodu. Tiráci nás
začli vystavovat
Nádherné auto nás
Štrby. I za tak krátkou
pořádně zhnusit. Byl
podnikatelským
nám své plány
supermarketu pod
plesem(!!!).
kývat.

Ze Štrby do
nejlepší stop. Skvěle
různá témata (a
dálnice). Začali jsme
snad dojet stihnem, i
poslední.

Tak teda
místní poradili,
jinam na lepší místo.
velmi pěkné centrum,
proviant, jsme na
nám Octavia ze
nás do Martina?“

škublo. Pak kývl hlavou. Sedli jsme a vyjeli. „A jedete jenom do Martina nebo dál?“
„Blblbleebl...“- porozuměl jsem. „Kam?“ „Blblbleebl...!“ Aha. Tak se necháme překvapit. Na
to se rozhostilo hodinové ticho. Řidič odmítl komunikovat a zapl rádio. Byly to hodinové
zprávy!!! Z toho asi čtvrt hodiny zabral katastrofální komentář posledních tří minut
basketbalového zápasu žen. „Áno,.....áno, pratelia.....Je to neuveritelné, ale tu, v hale, je
fantastická atmosféra..... Hráčka s číslem pětáct sa pripravuje k trestným hodom,...áno,
áno...priatelia...a ...nie! Nedává.....Áno, ...priatelia, a ďalší faul.....pekné stretnutie.....
hráčka s číslem...“ a tak dál. Bylo to strašné. Pak řidičovi začala stanice chrčít, tak přeladil
na zrovna zpívajícího Jožu Ráže. Písnička dohrála a začala mluvit česká moderátorka.
V chlápku škublo a okamžitě přeladil na slovenskou stanici. Hmmm, tak tenhle Čechuny
zrovna nemusí, říkali jsme si. Radost nám ale udělalo, že jsme projeli Martinem i Žilinou a jeli
jsme dál. Při průjezdu Považskou Bystricou jsme zastavili. Chvilí se nikdo nehnul, než nám
došlo, že to je asi naše konečná. S poděkováním (což bylo po hodině první slovo) jsme
vypadli. Radovali jsme se, že Trenčín je blízko.

Stopovali jsme na velmi frekventované zastávce. Jednou tam zastavil autobus se zájezdem,
vystoupili dva chlápci a ptali se: „Tak co, kolik vás je?“ „???...no, my dva.“ Do toho se objevil
ogar s cestovní taškou a chlápci se ho ihned ujali, naložili ho a odjeli. Škoda. Spletli si nás a
málem jsme jeli se zájezdem.

Náš poslední osmý stop nás místy rychlostí 200km/hod (!!!) dovezl na kraj Trenčína.
Konečně! Pěšky jsme došli do centra a čekali na autobus, který nás měl vzít do příměstské
dědiny Kubra, kde byl sraz ve firmě FER. Na zastávce: „Prosím vás, kde se dají koupit lístky
do autobusu?“ Slovenka: „To ide iba u vodiča.“ „Iba?“ „Hihihi...áno, iba...hihi.“

Dojeli jsme do Kubre a tam se shledali s Bodym, který se už stihl napakovat k místní
stařence. Ovšem byl jediný. Brouk se na nás vykašlal a jel dom, o Tarzanovi jsme si mysleli,
že je za námi. (Bd: *Ihned po příchodu vyrazil bratr telefonovat tat'kovi. Vrátil se poněkud
zaražen zmatenými reakcemi svého otce – ten byl totiž telefonátem vytržen ze spánku,
takže, jak nám to reprodukoval Šebík, proběhl asi tento rozhovor: „Čau tati, jsme tady.“
„Co?! Kde?!“ „V Kubre“ „Kde v Kubre?!“ „No v dílně, u té babky.“ „U jaké babky??!“ atd...)*
Když přišel taťka (pan Ševčík) a my se ubytovali, spánek nepřipadal v úvahu. Zasedli jsme
v hostinci U Cibíka (točená kofola!) a sdělovali si zážitky. Dobrá nálada. (Bd: *Bylo vidět, že*

aspoň dva oplatky a
vzít nechtěli a tak jsme
cedulku MARTIN.
vzalo asi 10km do
cestu se nám stihl řidič
to chlápek trpící
syndromem. Sděloval
s výstavbou motelu a
Tatrami, pod Štrbským
Nezbývalo než kývat a

Ružomberoku byl náš
jsme si pokecali na
přejeli jsme úsek
věřit, že do Trenčína
když jsme byli

v Ružomberoku nám
abychom šli stopovat
Poslechli jsme. Přes
kde jsme dokoupili
místo došli. Zastavila
Sniny. „Díky, vezmete
V chlapovi divně

zrovna v tomto podniku Šebíka dobře znají. Š: Na svou obhajobu musím uvést, že pouze jako malého hochy, který tu chodil na limonádu.)

V baráku jsme se pak pěkně nadlábli. Zavolali jsme dom Broukovi a dozvěděli se, že Tarzan je už též zpět. Trochu nás to mrzelo. Trochu dost. Body objevil přístroj, u něhož ho štválo, že nezná jeho funkci, a byl odhodlán, že na ni přijde. Nepodařilo se. (*Bd: Kdyby do mě ten gegoň furt nehučel, nerušil mě v soustředěném bádání a soustavně nepodryval mé sebevědomí, tak bych na to nakonec přišel. Š: Na svou obhajobu bych rád něco uvedl.*)

Osobně jsem usnul velmi rychle a fest tvrdě. (*Bd: Na rozdíl ode mě a od Upírka...*)

NÁVRAT

2.8.2000 (středa)

/Šebík/

Vstávali jsme hooóódně pozdě. Váleli jsme se po rozloženém gauči, vegetili, četli Bravo-Girl (to není možné, že to někdo vážně kupuje a čte!), jedli, plánovali, kdo první vyleze apod. (Upírek nechtěla vstávat vůbec. No jo, no, se dvěma chlapama na jednom gauči, komu by se chtělo.)

Jeli jsme do města. Chtěli jsme koupit expediční artefakt, ale nedařilo se najít nic, co by nás zaujalo. S Bodym jsme byli z toho chození po krámech už pěkně utahaní a otrávení, zato Upírek byla čím dál čilejší. Zašli jsme i na hrad a do cukrárny na zmrzlinu. Nakonec jsme koupili dřevěné píšťalky, Upírek mamce barevnou sůl ve sklence. Ovšem na zastávce se jí podařilo ji rozmlátit. Snažili jsme se (po svém) sestru rozveselit, ale vnímala to spíš, jakože si z toho děláme srandu, načež se urazila.

V Kubre jsme se sbalili, naložili věci do našeho rodinného zeleného tanku „Láďa“ a za mého šoférování a všeobecného povídání historek jsme dojeli na Vsetín, kde jsme se u střediska rozloučili s Upírkem (...známky dojetí...). Ve Valmezu jsme vyhodili Bodyho a za chvíli jsem byl doma i já. Tím by měla být akce skončena, ale...

OFICIÁLNÍ UKONČENÍ

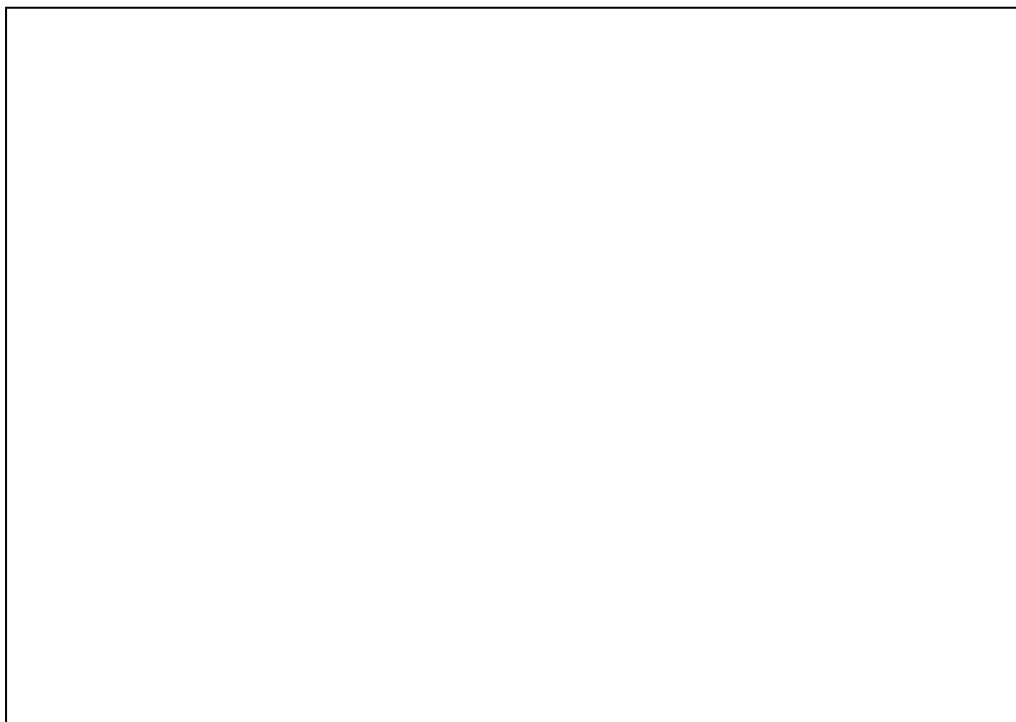
4.8.2000 (čtvrtek)

...ale dlouho jsme bez sebe nevydrželi. Brouk, Body, Tarzan, Jenda, Upírek, Šebík i Verča jsme se sešli na Vsetíně na středisku. Opět jsme se vrhli do víru kecání, vyjasňování zpátečních cest apod., dopisovali deník.

Pak jsme si šli zahrát proti místní cházce fotbal a jednoznačně nejednoznačným výkonem jsme je porazili. Dokazuje to ostatně náš (teda aspoň můj) vyřízený stav po zápase. Pivo, pivo!

A bylo. Byla. Společným ťuknutím jsme „slavnostně“, ale bezesporu důstojně, ukončili letošní EXPEDICI L'BOREC '00 přesně v den, kdy bylo původně plánováno. Pivem to začalo, pivem to končí.

Následovalo samozřejmě kecání a pak přemístění k Broukovi domů, který měl volný kvartýr (Brouku, ví to už vaši?). Tam se pokračovalo. Akci drželo několik věcí: chlebičky, hudba, jabka, spousta lidí a želva, která byla nucena si vzpomenout na lekce plavání. (*Bd: Protože dnes je valcha u starýho Konvičky... Už v průběhu večera si Brouk líboval, jak se jim naši návštěvou pročistil byt. Hlavně lednička a spíž. Docela obdivuju Broukovu ségru, která nejenže nás nevypakovala, ale ještě nám chystala ty chlebičky, o což ji její bratr telefonicky požádal stylem „Zdar ségra, ještě nespíš? Nachystej večeri pro asi deset lidí“.*) Postupně se buď v průběhu noci či druhého dne naše expediční sestava rozpadla a za vydatného loučení se rozprchla; každý vstříc druhé půlce prázdnin.

Vydala Edice Made in Valmez jako svou 4. publikaci v prosinci 2000 ve skromném nákladu. Zpracování Daniel „Šebík“ Ševčík . Distribuce Jura Baran. Poděkování za výpomoc Evě Konopáčové (přepis), dále Zbyňkovi „Bodymu“ Tüdösovi a Jirkovi „Kuklovi“ Lochmanovi. Spešl fenks našemu sponzorovi - firmě FER (Trenčín), Vendule Konvičkové za přípravu chlebiček a všem ochotným řidičům a řidičkám.